

พวกนายพร้อมและโทรศัพท์มาหาฉัน" นางซาตอบ

"จุดที่จะล่อหลอกสัตว์อสูรตัวเงินตัวทองมา ควรจะอยู่ที่ไหนดี"

อู๋เงินเอ่ยปากถาม

"ก็น่าจะอยู่ใกล้ๆ กับสุสานกระดุกนั่นแหละ ฉันจำได้ช่วงที่พวกเราเดินทางไปยังสุสานกระดุก พวกเราพบพื้นที่ว่างแห่งหนึ่งก่อน จุดนี้น่าจะเหมาะสำหรับแผนการของพวกเรา" นางซากล่าวขึ้น

"อ้อ...ฉันจำได้แล้ว" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"เบ๊หนึ่ง แล้วพวกเราจะล่อหลอกสัตว์อสูรตัวเงินตัวทองได้อย่างไร โดยไม่ให้พวกมันเห็นตัวพวกเรา"

อู๋เงินหันหน้าไปถาม

"นายมันอ่อนประสบการณ์จริงๆ เคี้ยวฉันจะอธิบายให้ฟังทีหลัง บอส รีบเอาเนื้อสัตว์อสูรออกมาเลย"

เทพกระบี่ไร้สำนึกหันไปบอกนางซา ซึ่งเขาก็ไม่รอช้าหยิบเอาถังใส่วัตถุดิบออกมาหลายใบ แต่ละใบก็ใส่เนื้อสัตว์อสูรที่แตกต่างกันออกไป

"บอส ระวังหลุมหลบภัยจากจุดทำเครื่องหมาย ให้หันหน้าไปทางทิศเหนือก่อน และวัดท่ามูมประมาณ 45 องศา ในทิศตะวันออกเฉียงเหนือ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกหันไปพูดนัดแนะกับนางซาตามความคุ้นเคย

"โอเค มูมมององศาเค็ม" นางซาตอบรับ

หลังจากได้ถึงวัตถุดิบแล้ว เทพกระบี่ไร้สำนึกก็พาอู๋เงินหายไปในป่า ส่วนนางซาก็ตั้งเต็นท์เพื่อรอเหยื่อมาติดกับดักของเขา

เทพกระบี่ไร้สำนึกพาอู๋เงินวิ่งกลับไปยังสุสานกระดุก เพราะทั้งสองจะต้องทำงานแข่งกับเวลาที่เงินหลงจะมาถึง ซึ่งน่าจะเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้

"เบ๊หนึ่ง บอกแผนการของนายมาได้แล้วมั้ง" อู๋เงินกล่าวขึ้น

"เราจะใช้วิธีล่อสัตว์อสูรด้วยเหยื่อสด สัตว์อสูรทุกประเภทที่กินเนื้อพวกมันล้วนถูกออกแบบมาให้จุกจิกมากๆ เราจะใช้หอกปักเนื้อไว้เป็นระยะ เริ่มจากวงนอกสุด ค่อยๆ ขยับไปด้านใน" เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบ

อู๋เงินนั่งคิด ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"ถ้าปักเนื้อสัตว์อสูรเป็นเส้นตรง แล้วเกิดสัตว์อสูรตัวเงินตัวทองคามากินเพียงตัวเดียว พวกเราไม่เสียเวลาเปล่าหรือ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกยิ้มกล่าวว่า

"อ่าๆ เหตุการณ์นั้นมันไม่เกิดขึ้นหรอก เพราะพวกเราสองคนจะต้องแยกย้ายกันไปไปในทิศทางที่แตกต่างกัน แล้วจึงค่อยๆ ปักเหยียบพื้นที่ให้พวกมันค่อยๆ ความมาในทิศทางเดียวกัน"

"อ้อ...ฉันเข้าใจแล้ว" อยู่เงินตอบ

เมื่อสองหนุ่มมาถึงพื้นที่เป้าหมาย ซึ่งเป็นสถานที่ว่างใกล้กับสุสานกระดูก

"ที่นัดแนะกันคือที่นี่"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวจบ เขาก็วิ่งไปยังจุดกึ่งกลางและใช้เท้าสร้างกองดินขึ้นมาเป็นสัญลักษณ์ เนื่องจากมีเพียงแสงสลัวๆ จากพระจันทร์ การทำสัญลักษณ์ที่จุดกึ่งกลางเพื่อให้มองเห็นชัดเจนจึงเป็นเรื่องยาก แต่เทพกระบี่ไร้สำนึกมีประสบการณ์มาแล้ว เขาจึงแก้ไขด้วยการหยิบเหรียญทองออกมาหลายเหรียญ และโปรยลงไปบนกองดิน

"เป็นไงอยู่เงิน มองเห็นไหม"

เทพกระบี่ไร้สำนึกหันไปถามอยู่เงิน

"เห็นสิ เหรียญทองสะท้อนกับแสงจันทร์ชัดเจน นึกไม่ถึงจะมีวิธีมาร์กจุดแบบนี้ด้วย"

อยู่เงินเอ่ยปากชมเชย

"อืม...45 องศา ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ความมาอยู่เงิน เราต้องขุดหลุมแล้ว"

เทพกระบี่ไร้สำนึกไม่รอช้า รีบวิ่งนำหน้าอยู่เงินไป สองหนุ่มเลือกขุดหลุมภายในพุ่มไม้แห่งหนึ่ง โดยเทพกระบี่ไร้สำนึกเลือกตำแหน่งที่ทนต่อการโจมตีจากภายนอก

ทั้งสองใช้เวลาขุดหลุมไม่นานนัก เพราะขุดพอให้คนเข้าไปนั่งได้ เทพกระบี่ไร้สำนึกใช้โลในการวัดปากหลุม เพราะโลนี้จะทำหน้าที่ปิดปากหลุม เมื่อฉางซาลงไป

"เรียบร้อยแล้ว เคี้ยวบอสจะเอาคืนแถมนี้กลบโลเอง" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขี้มุก

อยู่เงินมองดูการทำงานที่รวดเร็วและแม่นยำอย่างทึ่งๆ

"เบ๊หนึ่งคงผ่านการทำแบบนี้มาเยอะสินะ" อยู่เงินกล่าวขึ้น

"ใช่แล้ว! ในเกมที่แล้วฉันกับบอสทำแบบนี้กันเป็นร้อยๆ หลุม เพื่อ

ล่อให้ศัตรูไปตาย" เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบ

เมื่อเตรียมความพร้อมเสร็จสิ้น สองหนุ่มก็มุ่งหน้าไปยังริมขอบของ
สุสานกระดูก เทพกระบี่ไร้สำนึกได้แบ่งลงใส่เนื้อสัตว์สุริให้แก่อุ้งเงิน สอง
หนุ่มพูดคุยกันอยู่สักพักก็แยกย้ายกันไปทำงาน

ภายในป่า ห่างจากคันทับไโบราณที่นางชวยู่เกือบแปดร้อยเมตร

เงินหลงและลูกสมุนคู่ใจอีกห้าคน ได้กระจายกันหาผู้เล่นตามที่
ต่างๆ แต่ก็ไม่พบเจอ

"พี่เงินหลง หากคนแบบนี้เหมือนกับงมเข็มในมหาสมุทรเลย"

หมี่คำ ลูกสมุนคนหนึ่งกล่าวขึ้น

"นายพูดถูก เราไม่รู้มันหนีไปทางทิศไหน ขอให้หาจนเข้าถ้าไม่พอลูก
จริงๆ ไม่มีทางเจอมันแน่ นายพอมิหนทางจะหาไอ้หมอนั่นเจอไหม" เงินหลง
เอ่ยปากถาม

"ถ้าต้องการหาหมอนั่นให้เจอ เราก็ต้องเข้าใจความคิดของมันก่อน"
หมี่คำตอบ

"เราจะเข้าใจความคิดของมันได้อย่างไร นายพูดไร้สาระวะ" เงินหลง
กล่าวเสียงเรียบ

"พี่เงินหลงอย่าเพิ่งโกรธสิ ผมหมายถึงความคิดพื้นฐาน เช่น จะพัก
ที่ไหนดี และควรเลือกชัยภูมิแบบไหนเป็นที่พัก"

หมี่คำอธิบาย ทำให้เงินหลงตากระจางวูบหนึ่ง

"พูดต่อไป" เงินหลงกล่าวเร่ง

"ในความเห็นของผม ไอ้หมอนั่นมาคนเดียว มันจะต้องพักในจุดที่
ปลอดภัยที่สุด ซึ่งมีความเป็นไปได้หลายทาง เช่น หนึ่ง...ที่พักของมันจะ
ต้องมีพื้นที่เป็นเนินเขาสามารถมองเห็นได้ทุกด้าน สอง...ที่พักของมันอาจ
จะมีทิศหนึ่งติดกับเนินเขาเตี้ยๆ ด้านหน้าเปิดโล่ง สาม...มันอาจจะเลือก
พักบนต้นไม้สูงๆ"

หมี่คำอธิบายต่อ เงินหลงพยักหน้าหงิกๆ กล่าวว่า

"นายคิดว่า ทั้งสามจุดที่บอกมา ไอ้หมอนั่นควรจะเลือกที่พักแบบไหน"

"ในความคิดผม แบบที่หนึ่งกับสองคัดไปได้เลย แถ่นี้ไม่มีภูเขา
หรือเนินเขาเตี้ยๆ สักแห่ง มีความเป็นไปได้ว่ามันจะพักบนต้นไม้สูง"

หมี่คำอธิบาย

"ต้นไม้สูง แถวนี่มีต้นไม้สูงๆ เพียบ มันก็ไม่แตกต่างจากที่พวกเรา
กระจายกันหาในปัจจุบันเลย แรกๆ นายก็พูดเข้าท่า แต่หลังๆ เหมือนคน
โง่วะ" เงินหลงกล่าวแทรกขึ้น

"ผมหมายถึงต้นไม้ที่สูงเป็นพิเศษ แถวนี่มีไม่กี่ต้นหรอก"

หมี่คำกล่าวตัดบท ทำให้เงินหลงที่เพิ่งจะถูกถูกลูกสมุนลูกพรวดพราด
ขึ้นมา

"จริงสิ ทำไมฉันคิดไม่ออกนะ"

เงินหลงไม่รอช้าเห็นร่างไต่ขึ้นไปบนต้นไม้สูง ไม่นานเขาก็มาขึ้น
อยู่บนยอดไม้ เขาวาดตามองไปยังจุดต่างๆ ที่มีต้นไม้สูงผิวดูผิวดูอยู่

"มีหกต้นที่สูงมากๆ"

เงินหลงรีบลอยตัวลงไปด้านล่าง และสั่งให้ลูกสมุนไปสำรวจต้นไม้
สามต้นที่อยู่ห่างออกไปประมาณ 100 เมตร เงินหลงรอไม่นานลูกสมุนก็
กลับมารายงาน

"ตอนนี้เหลือแค่สามต้นแล้ว พวกเราไปสำรวจที่เหลือกัน"

เงินหลงกล่าวจบ ลูกสมุนทั้งห้าคนก็ทะยานร่างนำหน้าไปอย่าง
รวดเร็ว

หลายนาทีต่อมา

นางซาทากำลังนั่งอ่านหนังสือหน้ากองไฟก็เงยหน้าขึ้น

"หึ มาถึงกันแล้วรี มีทั้งหมดหกคน"

นางซากล่าวขึ้น หลังจากเขาเห็นศัตรูผ่านทางดวงตาของซอมบี้แมน
นางซอมบี้แมนเล็กน้อยแล้วอ่านหนังสือในมือต่อ

เกือบสองนาที ร่างของผู้เล่นก็ปรากฏออกมาหน้าฟุ่ไม้ ผู้ที่อยู่ด้าน
หน้าสุดคือเงินหลงนั่นเอง

"หาตั้งนาน ในที่สุดก็พบแถ"

เงินหลงกล่าวขึ้นน้ำเสียงโหดๆ นางซาลดหนังสือลงกล่าวว่า

"นายเป็นใคร เรารู้จักกันหรือ"

"ไม่ต้องทำเป็นไม่รู้ แกคือคนที่ทำลายภารกิจของฉันในวันนี้"

เงินหลงร้องตะโกนใส่นางซาเสียงดัง

"ทำลายภารกิจ? นายกำลังใส่ร้ายฉันอยู่นะ ฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลย"

นางซาตอบ

"ฉันไม่สนนายจะยอมรับไหม วันนี้ฉันจะตบนายให้ละ" เงินหลง
เคঁนเสียงพูด

นางซาลุกขึ้นยืน เขาโยนหนังสือเข้าไปเก็บไว้ในกระเป๋าติดล่าวว่า

"อย่างนายมีปัญหาหรือ ถ้าไม่อยากตายใส่หัวไปซะ"

เงินหลงหน้าแดงก่ำ

"ฆ่ามันซะ!"

เงินหลงออกคำสั่ง ลูกสมุนก็เรียกทักษะโจมตีนางซาในทันที

'ไอ้พวกนี้ มันเรียกใช้ทักษะตั้งแต่ต้นเลยว้ย แบบนี้ก็สวยเซ'

"ฝ่ามือพิษหัวเราะะ ฮ่าๆ"

นางซาล่าวจบก็สะบัดมือ ฤพิษที่ถูกทำให้วิถีทะยานเข้าหาเหล่าสมุน
ทั้งห้าคนที่กำลังเรียกทักษะออกมาใช้

ตูมๆ!

ผงพิษแตกออกใส่ร่างพวกเขา มีสามคนชะงักการใช้ทักษะ อีกสอง
คนเรียกใช้ทักษะได้สำเร็จ จึงเกิดครรชนสีแดงและหมัดไฟพุ่งเข้าไปใส่นางซา
อย่างรวดเร็ว

นางซาชี้เกยจหลบจึงเรียกใช้ทักษะฝ่ามือมังกรเกราะเหนือฟ้า ที่อยู่
ในคัมภีร์เก่าฝ่ามือมังกรยุทธ นางซาสะบัดฝ่ามือออกไปด้านหน้าก็เกิดพลัง
มังกรสีทองโอบล้อมรอบตัว ครรชนสีแดงและหมัดไฟพุ่งชนก็ระเบิดดังสนั่น

"กระจอก!"

นางซาตำราจบ ห้าสมุนของเงินหลงก็พากันหัวเราะขำกันใหญ่
พวกเขาไม่ได้ฆ่าเพราะมันตลก แต่เป็นเพราะพวกเขาได้คิดพิษหัวเราะไป
เรียบร้อยแล้ว

"แก...ใช้พิษ!"

เงินหลงกล่าวขึ้น

"ฝ่ามือพิษว้ย! ก็เห็นอยู่ฉันสะบัดมือออกไป"

นางซาตอบอย่างภาคภูมิใจ

"ฮ่าๆ พี่เงินหลง ฉันไม่มียาแก้พิษนี้ พี่ได้พกยาแก้พิษมาไหม ฮ่าๆ"

ลูกน้องคนสนิทเอ่ยปากถาม เงินหลงสีหน้าบิดเบี้ยวล่าวว่า

"พวกใช้พิษเป็นพวกสวะ แถมพิษกระจอกแบบนี้ ใครจะไปพกยาแก้พิษกัน"

"พี่เงินหลง ดันจำได้พี่มียาแก้พิษรวมอยู่ไม่ใช่หรือครับ" ลูกน้องอีกคนกล่าวขึ้น

เงินหลงใจหายวบ ยากล่องนั้นราคาแพงมากๆ มีไว้สำหรับถูกพิษร้ายแรงเท่านั้น ถ้าเอามาใช้กับพิษหัวเราะมันโคตรไม่คุ้มค่าสัณนิค

"ยาแก้พิษรวมฉันให้คนอื่นยืมไปแล้ว แต่พวกนายไม่ต้องห่วง จับไอ้บ้านี้ได้ เราก็ได้ยาแก้พิษแล้ว"

เงินหลงกล่าวโกหกและเปลี่ยนเป้าหมายของทุกคนมายังนางซาแทน เงินหลงไม่รอให้ลูกน้องบุกก่อน เขาเคลื่อนร่างพุ่งเข้าหานางซาในระยะประชิดทันที

"ตาย!"

เงินหลงคำรามพร้อมกับโจมตีด้วยหมัด นางซามย้มเหวี่ยงหมัดสวนกลับไป

ตูม! เสียงปะทะหมัดดังสนั่น ร่างของเงินหลงกระเด็น นางซารู้ระดับพื้นฐานของเงินหลงมาแล้วคือ 67 เมื่อมันไม่เกิน 8 ระดับพื้นฐาน ทักษะร่างอมตะของเขาก็สามารถใช้ได้ผลกับเงินหลง นั่นคือพลังการโจมตีลดลงห้าสิบเปอร์เซ็นต์

นางซาารู้สึกชอบคุณโชคชะตาเป็นอย่างมาก ที่ให้ทักษะดังรับที่แข็งแกร่งแบบนี้แก่เขา

เงินหลงเมื่อร่างถึงพื้น เขาก็ถอยหลังไปหลายก้าวใหญ่

'บัดซบ! ระดับมันสูงกว่าฉันหรือ เป็นไปได้ยังงั้นกัน ต้องเป็นทักษะเพิ่มพลังสายป้องกันแน่' เงินหลงคิดในใจ

"รุมมันพร้อมกัน!" เงินหลงร้องตะโกนสั่ง

เหล่าสมุนทุกคนที่ติดพิษและเงินหลงเคลื่อนร่างเข้าหา แต่ก็หายไป แล้ว นางซาตีคร่างถอยหลังและหายเข้าไปในพุ่มไม้

"มันหนีไปแล้ว ตามเร็ว!"

เงินหลงกล่าวจบก็พุ่งร่างเข้าไปในพุ่มไม้ ตามด้วยลูกสมุนทั้งห้าคน พอผ่านพุ่มไม้ออกมา ทั้งหมดก็เห็นเงาคำๆ กำลังวิ่งหนีไป

"มันอยู่ค่านั้น ตามไปเร็วเข้า วันนี้ต้องตีมันให้ได้"

เงินหลร้งตะโกนในขณะวิ่งนำอยู่ด้านหน้า
 ฉางซาหันหลังกลับไปมอง และแก้มทำเป็นร้อนร่นว่าจะไปทางไหนดี
 "ฮ่าๆ มันเริ่มออกอาการหนีไม่รอดแล้ว เร่งความเร็ว เราจะได้ยา
 แก๊พิษจากมันแล้ว" เงินหลร้งกล่าวขึ้น

เหล่าสมุนที่กำลังหิวเราจะเป็นบ้าเป็นหลังต่างเร่งฝีเท้าขึ้น เพราะ
 อยากได้ยาแก๊พิษเร็วๆ พวกเขาแทบไม่สามารถทนมันได้ มันเป็นพิษที่น่า
 รำคาญมากๆ

ฉางซาวิ่งมาถึงที่หมายก็พบเห็นสัตรีอสูรตัวเงินตัวทองหลายตัวกำลัง
 กินเนื้อสัตรีอสูรอย่างเมามัน เขามองหาจุดกึ่งกลาง เมื่อเห็นแสงสะท้อน
 จากเหรียญทองที่พุ่งเข้าไปหาอย่างแผ่วเบา

ด้วยความชำนาญในการใช้กลยุทธ์นี้ร่วมกับเทพกระบี่ไร้สำนึกมานับ
 ครั้งไม่ถ้วน เมื่อไปถึงที่หมายฉางซาแค่ชำเลืองสายตามองเพิ่มทิศบนนาฬิกา
 สองวินาที เขาก็เคลื่อนร่างมุ่งหน้าไปยังทิศทางหลุมหลบภัยได้ในทันที

"เร็วๆ เข้า! อย่าช้า"

เสียงร้องตะโกนของเงินหลร้งดังลั่น เขาเห็นร่างออกไปยังที่แจ้งเป็น
 คนแรก ลูกสมุนทั้งห้าคนที่กำลังหิวเรา ก็ไล่ตามกันมา สัตรีอสูรหลายตัวที่
 กำลังเฝื่อนเนื้ออยู่ พอได้ยินเสียงหิวเราพวกมันก็หันหน้ามามอง

เงินหลร้งอ้าปากค้าง

"สัตรีอสูร! มันมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร"

เงินหลร้งรำพึงจบ สัตรีอสูรตัวเงินตัวทองก็เคลื่อนไหวโอบล้อมศัตรู
 ของมันอย่างรวดเร็ว โดยไม่เปิดโอกาสให้ศัตรูของมันหนีไป

"ไอ้บ้านั้นมันหายไปไหน" เงินหลร้งบ่นอุบ

"มันหลอกเรามาที่นี่หรือเปล่า"

เงินหลร้งรำพึงในขณะที่หีบอาวุธคุ้ใจออกมาถือไว้

"เป็นไปได้ มันเพิ่งเจอกับเรา แล้วมันจะเตรียมการตอนไหน"

เงินหลร้งกล่าวสรุปในตอนท้าย เขาหาวิธีไม่ว่า คนที่ให้เบาะแสของ
 เขาจะกลายเป็นปู่ของเขาเอง

"สู้ตาย! ฝ่าออกไปให้ได้" เงินหลร้งคำราม

ชั่วครู่เดียว กลุ่มของเงินหลร้งกับสัตรีอสูรตัวเงินตัวทองก็ปะทะกัน
 อย่างดุเดือด

ฉางซาที่หลบอยู่ในหลุมไม้ไผ่หวั่นขึ้นไปดูแต่อย่างใด เขาอาศัยการมองจากสายตาของซอมบี้แมน

"อ้ากกก! ช่วยฉันด้วยยย! ฮ่าๆ ฉันกำลังจะตาย ฮ่าๆ"

ผู้เล่นคนหนึ่งหัวเราะขณะตกอยู่ในปากของสัตว์อสูรตัวเงินตัวทอง

"ม่ายยย! ฮ่าๆ มันฆ่าเพื่อนของเราไปแล้ว ฮ่าๆ"

ผู้เล่นอีกคนหัวเราะในขณะพูด

การต่อสู้เกิดขึ้นอีกเพียงสองนาที ลูกสมุนอีกคนก็ถูกกินไปต่อหน้าต่อตา เดินหลงทางหัวกระตุก เพราะเขาไม่เห็นหนทางฝ่าออกไปได้เลย

"ฮ่าๆ หัวหน้า พวกเราต้องมีคนรอดคนหนึ่ง หัวหน้าต้องรอดไปให้ได้ พวกเรา ฮ่าๆ จะช่วยเอง!"

ลูกสมุนที่คิดพิษเอ่ยปากบอก

"พวกนาย"

เดินหลงกล่าวน้ำเสียงเจ็บใจ

"ฮ่าๆ พวกเราไม่สามารถหนีไปพร้อมกันได้ ฮ่าๆ พวกเราจะเปิดทางให้เคี้ยวนี้ ฮ่าๆ"

ลูกสมุนที่หัวเราะกล่าวจบ พวกเขาใช้ทักษะบุกทะลงมุ่นหน้าไปยังทิศทางหนึ่งพร้อมกัน ตอนแรกสัตว์อสูรตัวเงินตัวทองที่ขวางทางอยู่ไม่ขยับ แต่เมื่อเจอทักษะจูโจมต่อเนื่อง มันก็ขยับตัวเปิดทางหนีสายหนึ่งขึ้น เดินหลงรีบใช้ทักษะวิชาตัวเบาทะยานร่างหายไป

"อ้ากกก! ฮ่าๆ"

เสียงกริคร้องสลับกับเสียงหัวเราะดังขึ้น ก่อนที่ร่างของผู้เล่นหนึ่งในสามคนจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ หลังจากนั้นอีกสองคนก็มีสภาพไม่แตกต่างกันนัก

ฉางซาที่อยู่ในหลุมและใช้ทักษะมองผ่านดวงตาซอมบี้แมนไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากปล่อยให้เดินหลงหนีรอดไป

"น่าเสียดาย อีกนิกเดียวแท้ๆ"

ฉางซาบ่นอุบ

ห่างจากจุดเกิดเหตุไกลพอสมควร

สองหนุ่มที่เป็นเบ้ากำลังใช้กล้องส่องทางไกลติดตามคุณผลงานของตัวเอง กว่าสองหนุ่มจะหลอกไล่ให้สัตว์อสูรตัวเงินตัวทองตามมาได้ ก็

ออกแรงจนลั่นห้อย

"เจ้าเงินหลงหนีไปได้" อุเงินกล่าวขึ้น

"ถือว่ามันเจ๋ง แต่มันก็แค่ผัดผ่อนชีวิตไปหนึ่งวัน" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"ท่าทางมันแค่นิดผัดผ่อน อีกเดี๋ยวมันต้องยกกำลังมาเล่นงานพวกเราแน่ คนตั้งเยอะพวกเราจะรอดหรือ" อุเงินถาม

"เหอะๆ ยกกำลังมาเล่นงานพวกเรา นายประสาธหรือ ฉันว่ามันจะต้องซอกไปอย่างน้อยหนึ่งคืน เพราะการที่พวกมันตายในวงล้อมสัศวို့สูรไม่มีจุดไหนที่จะสาวไปหาบอสของพวกเราได้ ถ้าพวกมันคิดจะเล่นงานพวกเราจริง มันควรจะเป็นพวกรุ่นนี้มากกว่า ฮ่าๆๆ" เทพกระบี่ไร้สำนึกอธิบาย

"งั้นพวกเราที่ชิงหนีไปวันนี้เลยสิ" อุเงินเสนอความเห็น

"หนี! หนีทำไม"

เทพกระบี่ไร้สำนึกหันหน้าไปถาม

"อ้าว...ไม่หนีก็ตายสิ พวกมันเยอะกว่าพวกเรา Undead ของบอสผู้พวกมันไม่ได้หอรอก แม้จะมีเป็นพันตัวก็เถอะ"

อุเงินกล่าวอธิบาย

"เฮ้อ...เบ๊สอง นายลิมอะไรไปหรือเปล่า บอสเราจับจ้งตาแก่นั้นจัดการกับหลานตัวเองนะ เรื่องหนีนะเป็นไปไม่ได้หอรอก"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวอึ้งๆ

"จริงด้วย! โอ้...ชีวิตฉันจะต้องเสี่ยงกับความตายอีกแล้วสินะ" อุเงินรำพึง

"ฮ่าๆๆ แค่นี้จึ๊บๆ น่า นายก็เห็นกับตาแล้วนี่ เงินหลงมันถึงนั้นๆ รุ่งหางจุกตูดไปเลย"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวปลอบใจ

อุเงินเมื่อนึกถึงสภาพเงินหลงเมื่อครู่ก็เริ่มอุ่นใจขึ้น และมีความมั่นใจมากขึ้นว่า บอสมารของเขาคงจะไม่ทำให้ชีวิตน้อยๆ ของเขาต้องสิ้นชีพ

สองหนุ่มไม่กล้ากลับไปรอดวงชาที่ใต้ต้นไม้โบราณ แม้เทพกระบี่ไร้สำนึกจะมั่นใจว่า เงินหลงจะไม่โจมตีพวกเขาในคืนนี้ แต่อะไรมันก็เกิดขึ้นได้ ดังนั้นเพื่อความมั่นใจในชีวิตและทรัพย์สิน พวกเขาจึงข่มขู่อยู่ห่างๆ

จนกระทั่งดวงซาปรากฏตัวขึ้น พวกเขาจึงออกจากที่ซ่อน

"เงินหลงยังไม่ตาย เอาจังไงต่อบอส"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"ไม่เห็นยากเลย พวกเราก็คงไปหาเรื่องมันสิ"

ดวงซาตอบ ทำให้่อเงินเบิกตาโต

"บอสจะไปบุก! เอาจริงหรือ"

"ใช่ มีอะไรน่าตกใจขนาดนั้น แคไปฆ่าคนตอนหลับ" ดวงซาตอบ

หน้าตาย

"จะไหวหรือบอส พวกมันเยอะนะ" ่อเงินกล่าวขึ้น

"ซิดซิด แคอ้อมมาริค เอ่อ...มาฆ่าทีละคนสองคน กว่าจะรุ่งเช้าก็หมด

พอดี" ดวงซากล่าวยิ้มๆ

่อเงินอ้าปากค้าง ก่อนจะกล่าวว่า

"แล้วจะอ้อมแบบไหนล่ะครับ บอส"

เทพกระบี่ไร้สำนึกดูเหมือนจะรำคาญอ่อเงินบ้างแล้ว จึงกล่าวติดตลก

ขึ้นว่า

"ไม่เคยอ้อมสาวหรือ อ้อมแบบนั้นแหละ"

่อเงินแสดงสีหน้าอายๆ กล่าวว่า

"ฉันไม่เคยมีแฟน เลยไม่รู้เขาอ้อมกันยังไง"

ดวงซากับเทพกระบี่ไร้สำนึกเห็นท่าทางจริงจังของอ่อเงิน สองหนุ่มก็

ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

"นี่...ฉันพูดอะไรผิดหรือ" ่อเงินถามสีหน้างๆ

เทพกระบี่ไร้สำนึกใช้มือคบไหล่่อเงินกล่าวว่า

"นายบางทีก็ซื่อจริงๆ เขาเป็นว่า เคี้ยวฉันจะอธิบายวิธีอ้อมศัตรูให้เอง

รับรองมันแน่นๆ ฮ่าๆ"

วูบ! เสียงเหินร่วงลงมาจากยอดไม้ ทำให้สามหนุ่มแทบหันไปมอง
ตำแหน่งนั้นอย่างพร้อมเพรียง คนที่มาไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นเฉมาพ่ายพ
นั่นเอง

"ฝีมือพวกเ็งใช้ได้นี้หว่า"

"เหอะๆ ลุงแอบดูพวกฉันสินะ" ดวงซากล่าวขึ้นยิ้มๆ

"แน่นอน ข้าบอกไปแล้ว ข้าจับตาคุเ็งอยู่ เอ่อ...เมื่อกี้ข้าได้ยินแว่วๆ

เอ็งจะไปอู้มีใครวะ" เฒ่าพ่ายพถาม

"หึๆ อู้มหลานลุงโง่ ฉันทจะเอาหลานลุงมาคั่นคินสยตามคำจ้างวาน"

ฉางซาตอบตรงๆ

"เอ็งมันใจหรือจะอู้มันได้ มันเก่งเอาเรื่องเหมือนกันนะ แถมยังมีคนอยู่กับหลานข้าเป็นฝูง แต่ละคนก็ใช้จะมีมือกากๆ สะหน่อย" เฒ่าพ่ายพกล่าวขึ้น

"ฉันมีวิธี แต่จำเป็นต้องรอให้หลานลุงกับสมุนหลับเสียก่อน" ฉางซากล่าวอึ้งๆ

"โอเค ข้าจะรอคูก็แล้วกัน" เฒ่าพ่ายพกล่าวคัดบ

อู่เงินหันมามองฉางซากล่าวว่า

"แล้วช่วงเวลาที่รอ พวกเราควรเตรียมการอะไรไหม บอส"

"เตรียมสิ ฉันมีงานสำคัญมากเลย และนายจะต้องช่วยฉันทำให้เสร็จ" ฉางซาตอบ

"งานอะไร สั่งมาได้เลย เตียวฉันช่วยเต็มที่ บอส" อู่เงินกล่าวอึ้งๆ

ฉางซาหยิบกระดาดออกมาจากกระเป๋าติดกล่าวว่า

"เทียนโบอนุโมทนาบัตรให้ฉัน คินนี้ฉันคงต้องใช้หลายใบ"

ฉางซากล่าวจบก็หันไปมองเฒ่าพ่ายพกล่าวว่

"ลุง หลานลุงเอาคนมาเท่าไร"

"เอ็งต้องการรู้ไปทำไม" เฒ่าพ่ายพถาม

"ก็เห็นๆ อยู่ฉันกำลังทำโบอนุโมทนาบัตรแจก ถ้าฉันทำไม่พอเดี๋ยวพวกเขาจะคำฉันลับหลัง" ฉางซากล่าวขึ้น

เฒ่าพ่ายพยังคงมีสีหน้างๆ กล่าวว่

"ข้าไม่เข้าใจสิ่งที่เอ็งกำลังทำ"

"เดี๋ยวอีกไม่นานลุงก็จะเข้าใจเองแหละ บอกมาได้แล้วลุง หลานลุงเอาคนมาเท่าไร" ฉางซากล่าวคัดบ

"120 คน" เฒ่าพ่ายพตอบ

"โอ... ไม่น้อยเลย เบ็สองเทียนไปสัก 150 แผ่น ก๊อบปี่คำต่างๆ ตามที่ฉันเขียนไว้เป็นตัวอย่าง และอย่าตกหล่นแม้แค่คำเดียว" ฉางซาเอ่ยปากสั่ง

อู่เงินแม้ไม่เข้าใจ แต่ก็หอบกระดาดไปนั่งเขียนกับเทพกระบี่ไร้สำนึก ซึ่งเป็นมืออาชีพเขียนมาหลายหมื่นใบแล้ว

เฉมาพายัพมองดูนางซากล่าวว่า

"เอ็งสังกัดกิลค์ไหน"

นางซานั่งลงกับพื้นกล่าวว่า

"ฉันไม่มีกิลค์สังกัดหรอกลุง และไม่คิดจะมีกิลค์ด้วย"

"ทำไมละ มาเข้ากิลค์ข้าสิ ข้าชอบคนเก่งๆ"

เฉมาพายัพเอ่ยปากชวน

"ไม่เอาหรอก ถ้าเข้ากิลค์ลุงแล้ว ฉันจะครองโลกแห่งเกมไม่ได้"

นางซาตอบหน้าตาย

"เอ็งพูดบ้าอะไรของเอ็ง ครองโลกแห่งเกมรี! เอ็งสมองคิงต้องไปแล้ว ด้วยกำลังของเอ็งคนเดียว ไม่มีทางได้เป็นเบอร์หนึ่งของเกมจ้าวยุทธจักรหรอก ขนาดพวกข้ามีกำลังเข้มแข็งแค่ไหนก็ยังเป็นได้แค่เบอร์สาม"

เฉมาพายัพกล่าวสีหน้าจริงจัง

"เพราะกิลค์พวกลุงไม่เก่งไฉไลเป็นเบอร์สาม ส่วนฉันเก่งกว่า ในอนาคตจะได้เป็นเบอร์หนึ่ง"

นางซาตอบ เล่นเอาเฉมาพายัพต้องเบ้ปาก

"โอ้...ไอ้ข้าคู่ย!"

เฉมาพายัพเอ่ยปากคำ

"ฉันพูดจริงๆ นะ อีกไม่นานฉันจะกลายเป็นเบอร์หนึ่ง ไร้ผู้ต่อต้านฮ่าๆ"

นางซากล่าวพร้อมกับหัวเราะ เฉมาพายัพส่ายหน้ากล่าวว่า

"เอ็งยังไม่ได้เห็นฝีมือของหัวหน้ากิลค์สามราชาชั้นสวรรค์ทั้งสามคน รวมถึงคนระดับสูงของกิลค์มังกรเพลิง เมื่อได้เห็นเอ็งจะเข้าใจโลกมากยิ่งขึ้น"

นางซานั่งคิดเล็กน้อยก็กล่าวขึ้นว่า

"ดูเหมือนลุงจะเคยเห็นพวกเขามาแล้ว เล่าให้ฉันฟังหน่อยสิ ฝีมือพวกเขาเป็นไงกันบ้าง"

"เอ็งอยากรู้จริงๆ หรือ" เฉมาพายัพถาม

นางซาก็พยักหน้าตอบรับ เฉมาพายัพจึงค่อยๆ นั่งลงบนพื้นกล่าวว่า

"พลังฝีมือของพวกมันล้วนอยู่ในระดับสูงสุด ไม่ว่าจะเป็นความเจ้าเล่ห์ ความสามารถทางความคิด และทักษะในการต่อสู้ล้วนเป็นสุดยอด

พวกมันแต่ละคนสามารถกลมกลืนเขาเป็นลูกๆ ได้ด้วยตัวคนเดียว ข้าเคยเห็น การต่อสู้ระหว่างหัวหน้ากิลด์มังกรเพลิง กับหนึ่งในสามของหัวหน้ากิลด์สาม ราชนัศวรค์ การต่อสู้ของพวกมันสร้างความเสียหายนับสิบลิโลเมตร พวก ที่อยู่ในรัศมีการต่อสู้มีโอกาสดูกถูกหลั่งถึงตาย"

นางซาในขณะที่ฟังเฉ่าพ่ายพเล่า เขาก็นึกไปถึงมันครัยและเจ้ามังกร คนนั้น

'นึกแล้วไม่ผิด ฝีมือพวกมันต้องระดับนั้น' นางซาคิดในใจ

"ถ้าเทียบฝีมือพวกมันกับลุง ห่างชั้นกันขนาดไหน" นางซาถามต่อ

"พวกมันเก่งกว่าข้าเยอะ คนที่รับมือพวกมันได้คงมีแต่หัวหน้ากิลด์ หลักของเซียนเหยียบฟ้าเท่านั้น" เฉ่าพ่ายพตอบ

นางซายิ้มกล่าวว่า

"ถ้าวัดกันที่ระดับฝีมือแล้ว กิลด์สามราชนัศวรค์ทำไมไม่โค่นกิลด์ เซียนเหยียบฟ้าละ พวกเขามีกำลังพลเหนือกว่า น่าจะโค่นอันดับสามทิ้งไป จะได้ไม่เป็นหอกข้างแคร่ในภายหลัง"

เฉ่าพ่ายพทางคิ้วกระตุกกล่าวว่า

"ก็เพราะมีกิลด์มังกรเพลิงไง กิลด์สามราชนัศวรค์คิดว่า ถ้าพวกเรา จับมือกับกิลด์มังกรเพลิง กำลังพลจากสองกิลด์ก็ไม่แน่ว่าจะพ่ายแพ้ กิลด์สามราชนัศวรค์ แต่ในทางกลับกัน กิลด์มังกรเพลิงก็ไม่กล้าเล่นงาน พวกเรา เพราะรู้อยู่แก่ใจว่า กิลด์สามราชนัศวรค์จ้องซุ่มมือเปิบอยู่ มันจึง เกิดเป็นสภาวะสามก๊ก"

นางซามยิ้ม ตามจริงเขารู้มานานแล้ว เพียงแต่แกล้งถามเฉ่าพ่ายพ เท่านั้นเอง

"ปัจจุบันสมคุลเริ่มถูกทำลาย เพราะมีกิลด์ระดับกลางหลายกิลด์ เริ่มเติบโตขึ้นจนมีกำลังใกล้เคียงกับกิลด์เซียนเหยียบฟ้า เช่น กิลด์เทพ สวรรค์ พวกมันเติบโตเร็วมากจนน่ากลัว ในหลายเดือนมานี้ พวกมันกล้า มากๆ ที่โจมตีปล้นพวกข้าแบบไม่มีเหตุผล ตอนนี้พวกข้าก็ได้แค่จับตาคุ กิลด์สามราชนัศวรค์กับกิลด์มังกรเพลิง ถ้าสองกิลด์นี้เริ่มขยับหาพันธมิตร มากขึ้นเมื่อไร ก็แสดงว่าสงครามใกล้จะเปิดฉากขึ้นแล้ว" เฉ่าพ่ายพอธิบาย

นางซาคงตาวาวโรจน์กล่าวว่า

"สงครามนี้น่าสนใจจริงๆ ฉันทจะเข้าร่วมด้วย"

"สี่คนของเอ็งนี่นะ! ฮ่าๆๆ ต่อให้เอ็งมียอดฝีมือคนนั้นก็ไม่มีประโยชน์หรอก เพราะฝีมือของเขายังห่างชั้นกับพวกระดับสูงอยู่ช่วงหนึ่ง" เหม่าพ่ายพ้ออธิบาย

ฉางซานิกไปถึงฝีมือของซอมบี้แมน

'อืม...ฉันต้องพัฒนาระดับเพิ่มขึ้นอีกนิด เพื่อจะอัพเกรดซอมบี้แมนให้ไว้เทียมทานที่สุด'

ฉางซาวางแผนในใจ

"จริงสินะ ข้าลืมนะ เอ็งมี Undead เผ่ายักษ์ในครอบครอง เอ็งจะยินดีขายให้ข้าไหม ข้าให้เอ็งเรียกร้องเงินได้เท่าที่เอ็งต้องการ"

เหม่าพ่ายพกล่าวขึ้น

"ไม่ขายหรอกลุง พอดีฉันเป็นเสียอะ เศษเงินฉันไม่ค่อยสนใจ อีกอย่างมันเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งที่จะนำพาฉันครองโลกแห่งเกมจำลองยุทธจักรขายไปก็โง่สิลุง" ฉางซาตอบขี้มุก

เหม่าพ่ายพทางคิ้วกระตุกกล่าวว่า

"ได้ข่าวว่า Undead ยักษ์มันกระจอกไม่ใช่หรือ เอ็งคิดว่าแค่มีกองทัพ Undead มันจะช่วยเอ็งได้สักแค่ไหนกัน"

"ฮ่าๆๆ ฉันมีแผน ส่วนความอ่อนแอของยักษ์เขาเดียว ฉันไม่สนใจ ลุงคอยดูไปเถอะ ฉันนี่แหละพระเอกที่จะเหลือรอดเป็นคนสุดท้ายบนซากศพของทุกคน ฮ่าๆๆ"

ฉางซาคุยเฟื่องพร้อมกับเงยหน้าหัวเราะ เหม่าพ่ายพทำหน้าที่เปื้อโลกกล่าวว่า

"โคตร همینซีฟัน! แต่ข้าจะรอดูเอ็งก็แล้วกัน"

"ฮ่าๆๆ ฉันมีโครงการจะตั้งฐานบัญชาการที่เมืองนี้ ไว้ฉันจะส่งบัตรเชิญไปรับลุงมาทัศนศึกษาก็แล้วกัน ฮ่าๆๆ"

ฉางซากล่าวขึ้น ทำให้เหม่าพ่ายพทำหน้าง

"เอ็งจะสร้างกิลด์ที่เมืองนี้" เหม่าพ่ายพถาม

"มันไม่ใช่กิลด์ แต่เป็นค่าย ป้อม หรือคันเจียน ฉันจะสร้างนอกเขตเมืองกวงซี" ฉางซาตอบ

เหม่าพ่ายพอิงไปสีกพักก็เงยหน้าหัวเราะขำกล่าวว่า

"เอ็งกำลังเล่นมุกให้ใหม่ ขำจริงๆ นั่นแหละ ฮ่าๆๆ"

"ไม่ใช่มุกนะ ฉันเอาจริง เคี้ยวลุงจะได้เห็นเอง"

นางซาตอบน้ำเสียงสบายๆ

"โอเค แล้วข้าจะคอยดูเมือง Undead ของเอ็ง ฮ่าๆ โอ๊ยฮ่า ฮ่าๆ
ทำไมข้าหยุดหัวเราะไม่ได้วะ ฮ่าๆ"

เผ่าพ่ายหัวเราะเป็นบ้าเป็นหลัง ส่วนนางซาก็เริ่มหงุดหงิดและคิด
ในใจว่า เขาไม่น่าคุยเรื่องนี้กับตาแก่นี้เลย นางซาเปลี่ยนหัวข้อคุยเรื่องใหม่
ซึ่งเผ่าพ่ายก็ทำให้ข้อมูลแก่เขามากมาย โดยเฉพาะเรื่องความเป็นไปใน
เกมจ้าวยุทธจักรที่เขาไม่รู้ รวมถึงเรื่องของสามกิลด์หลักที่ครอบครองความ
ยิ่งใหญ่มาหลายร้อยปีในเกม

เผ่าพ่ายเป็นคนคุยเก่ง ไม่ว่านางซาจะถามเรื่องไหน เผ่าพ่าย
ล้วนตอบให้อย่างยืดยาว โดยไม่มีทีท่าจะเบื่อคำถามของนางซาสักนิด

ภูมิความรู้ของเผ่าพ่ายสูงกว่าลุงบุญคำมาก นางซาได้ถามถึงเรื่อง
ที่เขาไม่เข้าใจหลายๆ อย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทักษะในคัมภีร์ การฝึกคัมภีร์
ไม่ให้ขัดขวางกันเอง การฝึกคัมภีร์เพื่อให้ส่งเสริมกันระหว่างคัมภีร์ยุทธ
สองเล่ม นางซาได้รู้เพิ่มสิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นหัวหน้ากิลด์หลักของกิลด์สาม
ราชันสวรรค์ กิลด์มังกรเพลิง หรือกิลด์เซียนเหยียบฟ้า ล้วนมีคัมภีร์ที่ทรง
อานุภาพมากๆ และพวกเขาล้วนเป็นสุดยอดผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้คัมภีร์
ยุทธส่งเสริมกันและกัน

'คัมภีร์เก้าฝ่ามือมังกรยุทธของฉัน ยังไม่ใช่คัมภีร์ที่สามารถต่อกร
กับคนระดับหัวหน้ากิลด์หลักได้ ฉันจะต้องค้นหาสุดยอดคัมภีร์ให้เจอ จึง
มีโอกาสที่จะเป็นพระเอก เป็นราชันเหนือราชันแห่งเกม' นางซาคิดในใจ

นางซาคุยกับเผ่าพ่ายจนกระทั่งเลยเที่ยงคืน

"นี่เอ็งจะให้ข้าพาไปค่ายของหลานข้าไหม จะได้ไม่ต้องเสียเวลาหา"

เผ่าพ่ายพยักหน้าขึ้น

"ไม่จำเป็นหรอกลุง ฉันพบค่ายพักของหลานลุงแล้ว"

นางซาตอบ ทำให้เผ่าพ่ายเกิดอาการงง เพราะไม่เห็นนางซาจะ
ออกไปสำรวจ ทำไมนางซาจึงรู้ว่าค่ายพักของกิลด์เซียนเหยียบฟ้าอยู่ที่ไหน

นางซาดูเหมือนจะอ่านใจเผ่าพ่ายพออกจึงกล่าวขึ้นว่า

"เพื่อนยอดฝีมือของฉันส่งข่าวมาบอกนานแล้ว"

เผ่าพ่ายได้ฟังเช่นนั้นจึงไม่ได้สงสัยอีก

"เอ็งจะไปบุกตอนไหน" เฒ่าพ่ายพถาม

"เดี๋ยวนี้เลย ทุกอย่างพร้อมแล้ว"

ฉางซากล่าวจบก็หันไปปลุกสองหนุ่มที่นอนหลับบนพื้นหญ้า หลังจากนั้นทั้งสามก็มุ่งหน้าไปยังค่ายพักของกิลด์เซียนเหยียบฟ้า โดยมีเฒ่าพ่ายพแอบติดตามไปห่างๆ

ค่ายพักของกิลด์เซียนเหยียบฟ้า

ฉางซา เทพกระบี่ไร้สำนึก และอุ๋เงินซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ ใช้กล้องส่องทางไกลตรวจดูรอบๆ ค่ายพัก ซึ่งมีลูกสมุนกิลด์เซียนเหยียบฟ้าประมาณสิบคนทำหน้าที่เป็นเวรยาม

"สิบคน เครียมตัวกันไว้ เราจะเริ่มงานกันเลย" ฉางซากล่าวขึ้น

อุ๋เงินทำหน้างงๆ กล่าวว่า

"บอสจะบุกเข้าไปเลยหรือ ไหนบอกจะไปอ้อมง"

"ฮ่าๆ เดี๋ยวนายก็รู้ฉันทำงานยังง และฉันอ้อมยังง"

ฉางซากล่าวจบก็หันกลับไปมองที่เดิม สักพักเขาก็หันกลับมามองสองหนุ่มกล่าวว่า

"ลงจากต้นไม้กันเถอะ อ้อมยามมาได้คนหนึ่งแล้ว"

"หา!? ล้อเล่นหรือเปล่าบอส ไปอ้อมตอนไหนเนี่ย" อุ๋เงินร้องอุทาน

ฉางซา เทพกระบี่ไร้สำนึก และอุ๋เงินในชุดคลุมหน้าเดินทางมาถึงพื้นที่แห่งหนึ่ง ทั้งสามคนก็พบเห็นผู้เล่นชายคนหนึ่งนอนหมดสภาพอยู่บนพื้นแล้ว ฉางซาหันไปมองเทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวว่า

"จัดการกับเขาเหมือนที่พวกเราเคยทำ อีกไม่นานจะมีเหยื่อมาเพิ่มอีกเยอะ"

"ฮ่าๆ ได้เลย บอส"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวว่าจบก็จัดการลากร่างผู้เล่นที่ยังพอมีสติออกไป โดยมีอุ๋เงินวิ่งตามไปด้วย เทพกระบี่ไร้สำนึกนำร่างของผู้เล่นไปมัดไว้กับต้นไม้

"นายเป็นใคร นายจะทำอะไรกับฉัน" ผู้เล่นคนนั้นถาม

"นายไม่ต้องรู้ฉันเป็นใคร รู้เพียงว่าบอสของฉันมีจุดประสงค์มาขอรับบริจาคเงินจากนาย"

เทพกระบี่ไร้สำนักตอบ

"นายคิดจะปล้นฉัน?"

ผู้เล่นคนนั้นกล่าวจบ หันมาของเทพกระบี่ไร้สำนักก็ระคมเหวี่ยงเข้าไปที่ท้องของเหยื่ออย่างรวดเร็ว

ผัวะๆ!

"อ้ากกก!" ผู้เล่นร้องออกมา แม้ระดับของเขาจะสูงกว่าเทพกระบี่ไร้สำนัก แต่เมื่อถูกโจมตีที่จุดเดิมหลายๆ ครั้ง เขาก็กระอักเลือดได้เหมือนกัน

"อย่าพูดให้บอสเสียหาย พวกเราแค่มาขอรับบริจาค ไม่ใช่ปล้น"

เทพกระบี่ไร้สำนักกล่าวขึ้น

อยู่เงินที่ยืนดูอยู่ข้างๆ เพราะการกระทำของเทพกระบี่ไร้สำนักมันก็ไม่ต่างจากปล้น เพียงแต่พูดให้มันดูดีเท่านั้น

"หยุดๆ! นายต้องการเท่าไร"

ผู้เล่นกล่าวน้ำเสียงเกร็งรีบ เมื่อเห็นเทพกระบี่ไร้สำนักกำลังจะลงมือกับเขาอีกครั้ง

"สามสิบล้าน" เทพกระบี่ไร้สำนักตอบ

"หา!? ฉันไม่มีเงินเยอะขนาดนั้นหรอก" ผู้เล่นคนนั้นรีบตอบ

"ฉันไม่เชื่อ สงสัยคงต้องลงมือกันอีกครั้งแล้ว"

เทพกระบี่ไร้สำนักกล่าวจบก็เหวี่ยงหมัดโจมตีเป้าหมายต่อเนื่องอีกรอบ

"อ้ากกก! ฉันไม่มีจริงๆ ฉันให้นายได้แค่สิบล้าน" ผู้เล่นที่ถูกโจมตีรีบพูด

เทพกระบี่ไร้สำนักหยุดโจมตีกล่าวว่า

"นายไม่มีจริงๆ หรือ"

"ແกๆ! แกๆ! ใช่ เงินที่หามาได้ก็ต้องผ่อนจ่ายค่ายาเพิ่มระดับที่ควานี่มาก่อน ผ่อนทีหลัง"

ผู้เล่นคนนั้นอธิบาย เทพกระบี่ไร้สำนักหันหน้าไปมองผู้เล่นกล่าวว่า

"มีเรื่องที่เขาวา่มาจริงหรือ"

"อืม...เดี๋ยวนี้อะไรๆที่มีเงินมากๆ และซื้อยาเพิ่มระดับด้วยเงินสดมีน้อย กิลด์ทำยาจึงได้ทำยาเพิ่มระดับออกมาขายโดยไม่ให้ควานี่ไปกินก่อนแล้วผ่อนส่งทีหลัง" ผู้เล่นอธิบาย

เทพกระบี่ไร้สำนึกทำหน้าที่เพื่อโลกกล่าวว่า

"แบบนี้ก็เก็บเงินบริจาคได้น้อยนะสิ"

"ยังงี้ก็คิดว่าไม่ได้ละ" อุ๋เงินกล่าวขี้มๆ

เทพกระบี่ไร้สำนึกหันไปมองหน้าผู้เล่นคนนั้นกล่าวว่า

"โอเค สิบล้านก็สิบล้าน"

เทพกระบี่ไร้สำนึกทำการปล่อยตัวผู้เล่นที่อยู่ในสภาพบาดเจ็บสาหัส เขารับโอนเงินให้เทพกระบี่ไร้สำนึกทันที เพราะไม่อยากถูกทรมานอีก เทพกระบี่ไร้สำนึกมอบใบอนุญาตให้ตามกฎหมาย ผู้เล่นเคราะห์ร้ายแทบไม่อ่านเลย เขาโยนใบอนุญาตไปไว้ในกระเป๋ามิติ ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"เงินได้ไปแล้ว ปล่อยฉันไปได้ยัง"

เทพกระบี่ไร้สำนึกยิ้มเหี้ยมกล่าวว่า

"ยังไปไม่ได้หรอก ฉันจะต้องมัดตัวนายต่อไปก่อน"

"นาย...นายคิดจะผิดสัญญาหรือ!" ผู้เล่นคนนั้นถาม

"บริจาคส่วนบริจาค ชีวิตส่วนชีวิต แต่ฉันยังไม่ฆ่าพวกนายตอนนี้หรอก เพราะงานของพวกฉันเพิ่งจะเริ่มเอง"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวจบ ก็ลากชายหนุ่มไปผูกไว้กับต้นไม้อีกต้นหนึ่ง โดยไม่ลืมอุดปากด้วยเชือกไว้

อุ๋เงินไม่เข้าใจที่เทพกระบี่ไร้สำนึกทำหลายอย่างจึงถามขึ้นว่า

"ยังงี้ก็ต้องฆ่าเขาหรือ"

"ใช่! นายลืมไปแล้วหรือเบ๊สอง พวกเรากำลังปฏิบัติการกู้กิเลสเหียนเหียบฟ้า ถ้าปล่อยพวกมันไป มันจะต้องกลับมาเล่นงานพวกเราทีหลังแน่ การตัดระดับของมันให้ต่ำลง จะทำให้พวกเรารับมือพวกมันง่ายขึ้น" เทพกระบี่ไร้สำนึกอธิบาย

"งั้นปล่อยเขาไว้ทำไม เบ๊หนึ่งน่าจะฆ่าเขาไปเลย" อุ๋เงินถาม

"ฆ่ายังไม่ได้" เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบ

"ทำไมละ" อุ๋เงินถามต่อ

"ถ้าฆ่าเขา เวรยามที่เหลื้ออาจจะรู้ตัวได้ เราต้องทำให้มันใจว่าแผนการของพวกเราจะต้องไม่ผิดพลาด เคี้ยวจะมีเหยื่อมาเพิ่มอีกหลายคน นายคู่ตัวอย่างของฉันแล้วเคี้ยวก็ช่วยฉันจัดการด้วย"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขี้มๆ

"ฉันไม่เคยรีดไถผู้เล่นคนอื่นมาก่อน ไม่รู้จะทำได้ไหม"

อู๋เงินกล่าวขึ้น

"บริจาคไว้! เราแค่รับบริจาค ทองไว้ในใจ อย่าทำให้บอสเสียหาย ส่วนเรื่องไม่เคยทำ เคยทำไปหลายๆ คน นายก็จะคุ้นเคยเอง"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวเสียงดัง อู๋เงินยิ้มแห้งๆ โบกมือกล่าวว่า

"โอเค ฉันจะลองทำดู"

สิ้นเสียงอู๋เงินก็มีร่างของศัตรูสองร่างถูกโยนตกลงมาบนพื้น เทพกระบี่ไร้สำนึกเงยหน้าหัวเราะคังคาวารโຈຈ

"ได้เวลาทำงานแล้วเบ๊สอง รีด...ไม่สิ รีบไปขอรับบริจาคกันเถอะ ฮ่าๆ"

ห่างออกไปไมไกลนัก

เฉ่าพายัพเห็นเหตุการณ์ที่เทพกระบี่ไร้สำนึกทำทั้งหมด

"บริจาคบ้านเอ็งสิ นี่มันคือการปล้น แถมยังมีหน้าไปแจกใบอนุโมทนาบัตรอีก หึๆ แบบนี้มันปล้นแล้วเยาะเย้ยซ้ำซัดๆ มันไปเอาความคิดกวนโอ๊ยนี้มาจากไหนกัน" เฉ่าพายัพบ่นอุบ

"ไอ้หล่อนี่มันชำนาญการรีดไถมาก น่าจะเคยทำมาไม่น้อย ส่วนอีกคนท่าทางจะไม่เคยทำมาก่อน"

เฉ่าพายัพกล่าวขึ้น หลังจากมองไปยังร่างของเทพกระบี่ไร้สำนึกที่กำลังผูกมัดของเหยื่อรายใหม่กับต้นไม้ ส่วนอู๋เงินก็เลียนแบบแก้ๆ กังๆ

เฉ่าพายัพนั่งคู่สองหนุ่มทำการรีดไถอีกไม่นาน ก็เห็นนางซากลับมาอีกครั้งพร้อมกับร่างผู้เล่นสองคนในวงแขน

นางซาใช้เท้าเตะร่างสองหนุ่มที่บาดเจ็บสาหัสกลับไปกับพื้นก่อนจะเหินร่างหายไป เทพกระบี่ไร้สำนึกและอู๋เงินยังรับบริจาคไม่เสร็จก็ต้องรีบวิ่งมาลากร่างสองหนุ่มไปผูกติดกับต้นไม้ เพื่อไม่ให้พวกเขามีโอกาสหลบหนี

เฉ่าพายัพหันหน้าไปยังทิศทางที่นางซาหายไป

"มันไปจับตัวเวรยามแบบไหนกัน รวดเร็วจริงๆ ข้าควรไปดูหน่อยแล้ว"

เฉ่าพายัพกล่าวจบก็เหินร่างจากไป เนื่องจากยังหาตำแหน่งซ่อนตัวของนางซาไม่พบ เฉ่าพายัพจึงเลือกไปจับดาที่ค่ายพักของกิลด์เซียนเหยียบฟ้าแทน

"งี้เงาจริงๆ ถูกจับตัวไปห้าคน ยังไม่รู้เรื่องอีก"

เจ้าพายุพ่นสมุนของตัวเอง ยิ่งเห็นเหล่าสมุนนั่งคุยกันและหัวเราะเป็นบางครั้ง เจ้าพายุพก็แทบอยากจะบินไปเขกกะโหลกพวกเขา

"ข้าต้องรู้ให้ได้ มันจับตัวเวรยามยังง" เจ้าพายุพกล่าวเสียงเรียบหลังจากนั้นเจ้าพายุพก็จับตาเวรยามโดยไม่วางตา

"แปลกไว้อย! ผ่านไปสิบนาทียแล้วก็ยังไม่ลงมือ"

เจ้าพายุพบนอุป ก่อนจะตกใจเมื่อพบเห็นเวรยามที่เดินลาดตระเวนหายไปแล้วหนึ่งคนแบบงงๆ

"หายไป! หายไปแล้ว! หายไปได้ยังไง"

เจ้าพายุพกล่าวน้ำเสียงตกใจ

"มันโจมตีวิธีไหน ทำไมเจียบแบบนี้ ไม่มีเสียงอะไรเลย"

เจ้าพายุพกวาดตามองยังตำแหน่งที่เวรยามน่าจะหายตัวไป

"ข้าต้องจับตาคุณตำแหน่งที่มีเงามีค และมีป่าเป็นแบ็กกราวด์ด้านหลังสินะ"

เจ้าพายุพกล่าวจบ ก็เริ่มจับตาเวรยามที่เดินเข้าไปในเงามีค พริบตา นั้นเจ้าพายุพก็พบเห็นร่างเงาขนาดใหญ่โผล่ขึ้นมาอย่างกะทันหัน มันลือกคอและปิดปากเวรยามผู้เคราะห์ร้าย ก่อนจะลากเข้าไปในพุ่มไม้ที่อยู่ด้านหลัง

"ยอดฝีมือคนนั้นหรือ คุณเหมือนจะใช้คัมภีร์ร่างอสูรด้วย"

เจ้าพายุพกล่าวน้ำเสียงตื่นตะลึง

"เมื่อครู่...คงเป็นทักษะซ่อนร่างในเงา"

เจ้าพายุพกล่าวคาดการณ์ เพราะเคยมีประสบการณ์ถูกลอบโจมตีด้วยทักษะเช่นนี้มาก่อน เจ้าพายุพไม่รอช้ารีบมุ่งหน้าอ้อมไปยังจุดเกิดเหตุอย่างเจียบเจียบ

เหยื่อทั้งสองคนถูกขอมบี้แมนเล่นงานจนสะบัดสะบอม ก็ส่งให้ฉางซาจัดการอีกรอบ ฉางซาโจมตีผู้เล่นจนมั่นใจว่าไม่มีปัญญาต่อต้านสองหนุ่มอีกจึงค่อยจากไป ส่วนขอมบี้แมนก็กลับไปหาโอกาสจับตัวเวรยามอีกครั้ง

หลังจากส่งตัวเหยื่อทั้งสองคนให้เทพกระบี่ไร้สำนึกกับอุ๋เงิน และเดินทางกลับโปรขอมบี้แมน สกิลระวางภัยของฉางซาก็ทำงาน เมื่อพบเห็น

การเข้าใกล้ของผู้เล่น

"ลุงแอบติดตามฉันทำไม" ฉางซาเอ่ยปากถาม

ไม่นานเฉ่าพายัพก็กระโดดลงมาจากต้นไม้

"ข้าเพิ่งจะตัดสินใจเข้าใกล้ เ็งก็รู้แล้วหรือ" เฉ่าพายัพกล่าวขึ้น

"ช่วงทำงาน ฉันจะปล่อยสิทธิละเวียงภัยตลอดเวลา ไม่แปลกหรอก
ที่จะจับสัมผัสของลุงได้บางครั้ง และลุงเองก็คงตามฉันมาพักใหญ่แล้ว"
ฉางซากล่าวยิ้มๆ

"ถูกต้อง" เฉ่าพายัพยอมรับ

"แล้วลุงตามฉันทำไม การแอบดูการทำงานของฉันไม่จำเป็นต้อง
ตามติดขนาดนี้ก็ได้ หรือคิดจะขัดขวางฉันเวลาที่ฉันจัดการหลานของลุง"
ฉางซากล่าวขึ้น

"เ็งไม่ต้องกังวล เ็งจัดการหลานข้าได้ตามสบาย ข้าแค่ตามมาดู
เพราะสนใจวิธีการของเ็งเท่านั้น" เฉ่าพายัพตอบ

ฉางซาหัวเราะกล่าวว่า

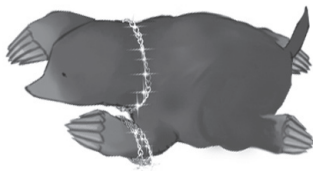
"ลุงจะหาเหตุผลอะไรมาอ้างก็ตามสบาย ฉันรู้ดีคนแก่มากี่ใจอ่อน
แต่เมื่อถึงเวลา...อย่าเข้ามาแทรกแซงการทำงานของฉันก็แล้วกัน ไม่เช่นนั้น
ข้อตกลงของเราเป็นอันสิ้นสุด และฉันจะริบเงินของลุงไปฟรีๆ ด้วย"

ฉางซากล่าวจบก็เคลื่อนร่างหายไป เฉ่าพายัพถอนใจกล่าวว่า

"ไอ้เด็กนรกนี้ น่ากลัวจริงๆ"

2

เข้ากิลด์เซียนแฉ่ยียบฟ้า

นางซาทากำลังย้อนกลับไป

เขาค้นพบจากการมองผ่านสายตาของซอมบี้แมน ดูเหมือนเวรยามที่เหลือนสามคนเริ่มรู้สึกตัวแล้วว่าเพื่อนๆ ยามหายไป แต่พวกเขาก็ยังสงสัยบางอย่าง เพราะรายชื่อเพื่อนยังไม่ได้หายไป บ่งบอกว่าเพื่อนพวกเขายังไม่ตาย แต่เมื่อพวกเขาโทรศัพท์ไปหา กลับไม่มีเพื่อนคนไหนรับสายสักคน ทำให้พวกเขาเกิดความลังเลว่า จะเป็นการแกล้งกันของเหล่าเพื่อนๆ หรือไม่

"บ้าจริง! พวกมันรู้ตัวแล้ว"

นางซากล่าวจบก็ปลดปล่อยแฟรงก์ก็ออกมา และเปิดประตูคืนนำยักษ์เขาเคียวออกมา 200 ตัว

เมื่อพบเห็นเวรยามทั้งสามคนคัดสินใจออกไปค้นหาเพื่อนกัน เป็นกลุ่ม นางซาก็เบาใจลงมาก เพราะถ้าเวรยามพวกนั้นเลือกจะไปแจ้งเหตุการณ์นี้ต่อเดินหลง แผนของนางซาก็มีอันต้องพังลง

"ต้องทำอะไรสักอย่าง"

นางซากล่าวจบก็มุ่งหน้าไปยังทิศทางที่ซอมบี้แมนข่มคอยอยู่ใน

เงามีคของคันไม้คันหนึ่ง โดยเลือกตำแหน่งที่อยู่ไกลเกินที่ที่พักมากที่สุด

"จะฆ่าเวรยามสามคน แค่มอมนี่แมนคนเดียวก็เหลือเฟือ แต่จะทำให้เวรยามไม่มีโอกาสร้องตะโกนไม่ใช่เรื่องหมูเลย ฉันต้องวางแผนสร้างโอกาสสุคุปากพวกมันอย่างน้อยสองคน"

ฉางซาเริ่มวางแผน

ห่างออกไปไม่ไกลนัก

เฉ่าพายัพก็ซุ่มอยู่

"ไอ้เด็กนี่เขายังกล้าเขี้ยวออกมาเยอะเลย มันคิดจะทำอะไรของมัน อืม...นี่ก็มาถึง มันจะมีหุ่นเชิดสังหารในครอบครองด้วย หึๆ มันมีของเล่นเยอะจริงๆ"

เฉ่าพายัพกล่าวจบก็หันกลับไปมองในค่ายพัก

"แต่มันจะทำยังไงต่อไปล่ะ เวรยามที่เหลือในค่ายรู้แล้วว่าพรรคพวกหายไป ตอนนี้พวกเขากำลังรวมกลุ่มกันค้นหา เมื่อไม่พบเจอก็ต้องไปแจ้งเงินหลง การจะใช้ทักษะซ่อนร่างในเงาโจมตี โดยไม่ให้เวรยามทั้งสามคนมีโอกาสสงสัยเสียเป็นไปไต่ยาก ขอให้เป็นอย่างดีมีอระดบสูงก็ตาม"

เฉ่าพายัพคาดการณ์

"ไอ้เด็กนรก ขอคู่มือเอ็งหน่อยสิ"

เฉ่าพายัพกล่าวยิ้มๆ

ฉางซาพาเหล่าสมุนเคลื่อนร่างอยู่ในป่า จนกระทั่งไปอยู่ฝั่งตรงข้ามกับตำแหน่งที่มอมนี่แมนหลบซ่อนตัวอยู่ในเงาของคันไม้ขนาดใหญ่คันหนึ่ง ฉางซาหันไปมองแฟรงก์ก็กล่าวว่า

"นายไปซุ่มรอที่ไกลๆ โน่น ถ้าเห็นศัตรูผ่านไปให้ปล่อยออกมาจัดการพวกมัน และถ้ามีโอกาสให้ฆ่ามันทันที"

แฟรงก์พยักหน้ารับ ฉางซาก็หันไปมองยักษ์เขาเดียว 200 ตัว ที่ยืนรอรับคำสั่งอยู่

"พวกนายไปซุ่มอยู่ใกล้ๆ กับแฟรงก์ รอคำสั่งฉันอีกที"

ฉางซากล่าวจบก็มุดเข้าไปในพุ่มไม้ เพราะเหยื่อใกล้จะมาถึงบริเวณนี้แล้ว ฉางซาปล่อยออกจากพุ่มไม้อีกฝั่ง เขายกมือขึ้นกวักเรียกเวรยามทั้งสามคน

"เฮ้! พวกนายทั้งหมด แอปไปทำอะไรที่ไหนกันวะ"

เวรยามหนึ่งในสามคนที่เห็นนางซาริร้องตะโกนถาม เนื่องจากบริเวณที่นางซายืนอยู่เห็นเพียงเงาสลัวๆ พวกเขาจึงมองไม่เห็นใบหน้าของนางซา และคิดว่าเป็นเวรยามพรรคพวกตัวเอง

"ตามมา พวกเราเจอของดีวะ รับไป! แล้วพวกนายจะเข้าใจเอง"

นางซากล่าวจบก็โยนสร้อยอัญมณีเส้นหนึ่งออกไป หนึ่งในสามเวรยามรับวัตถุที่ถูกโยนมา

"สร้อยอัญมณี!"

เวรยามที่รับสร้อยร้องอุทานขึ้น

"หมายความว่ายังไง"

เวรยามอีกคนเอ่ยปากถาม

"พบสมบัติ แบ่งกันเฉพาะพวกเรา รีบตามมา!"

นางซากล่าวจบก็มุดเข้าไปในพุ่มไม้ สามเวรยามหันไปมองหน้ากัน ด้วยสีหน้าตื่นเต้น

"รอด้วย!"

เวรยามคนหนึ่งกล่าวจบก็วิ่งนำหน้าไป อีกสองคนก็รีบวิ่งตามหลังอย่างกระชั้นชิด ทั้งสามพุ่งผ่านพุ่มต้นไม้ ก็พบเห็นเงาตะคุ่มๆ กวักมือเรียกอยู่ไกลๆ เวรยามทั้งสามคนก็ไม่รอช้ารีบไล่ตามไป

เมื่อเวรยามทั้งสามเดินมาถึงจุดนัดหมาย สองในสามก็ถูกขอมบี้แมนโจมตีทันที พวกเขาถูกหมัดลอบโจมตีกระแทกเข้ากลางแผ่นหลังจนกระเด็น

"อ้ากกก!" สองหนุ่มร้องเสียงดังลั่น

ขอมบี้แมนเลือกโจมตีศัตรูคนหนึ่ง ส่วนนางซาก็รีบทะยานร่างมุ่งหน้าไปโจมตีข้าเหยื่ออีกคนหนึ่ง

ในขณะที่ขอมบี้แมนและนางซาโจมตีเหยื่อ แพร้งก็เลือกโจมตีคนที่เหลือ

ขอมบี้แมนใช้กรงเล็บอันคมกริบโจมตีเร็วมาก สุดท้ายก็แทงกรงเล็บทะลุอกของเหยื่อคืบอนาถอย่างรวดเร็ว

ค่านางซาก็ไม่ปรานีเหยื่อเช่นกัน เขาใช้หอกเหล็กคำฟาดใส่ร่างเหยื่อที่ปากเจ็บถึยิบ พร้อมกับบอกคำสั่งขอมบี้แมนให้ไปช่วยแพร้งก็โดยด่วน เพราะเขาจำเป็นต้องทำให้เกิดเสียงโวยวายน้อยที่สุด ถึงแม้ตำแหน่ง

นี้จะห่างไกลจากคนที่ที่ักพอสมควรก็ตาม

ห่างออกไปไม่ไกลนัก

เฒ่าพายัพติดตามสถานการณ์ตลอด เมื่อเห็นกลยุทธ์ของนางซา เฒ่าพายัพก็รู้สึกทึ่งไม่ได้ เพราะเหตุการณ์นี้ใช้เวลาวางแผนเพียงไม่กี่นาที

"ไม่แปลกใจแล้ว ทำไมมันจึงสามารถเล่นเกมหมากรุกได้"

เฒ่าพายัพกล่าวขึ้น

"คนตายเพราะสมบัติ คำกล่าวนี้อย่างใช้ได้เสมอ โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ผู้เล่นต้องผ่อนยาเพิ่มระดับอย่างเป็นน้ำเป็นหลัง"

เฒ่าพายัพกล่าวยิ้มๆ

"ข้าควรพยายามหว่านล้อมมันเข้าใกล้ศัตรูอีกสักครั้ง ด้วยความสามารถระดับนี้ ไม่ว่าจะเป็นกิลด์สามราชาชั้นสวรรค์ กิลด์มังกรเพลิง หรือกิลด์ที่เป็นจอมวางแผนอย่างกิลด์ผู้พิชิต ต้องออกแตกตายแน่"

เฒ่าพายัพกล่าวสีหน้าจริงจังขึ้น

"มาคู่ต่อสู้ที่ว่า มันจะทำยังไงต่อไป"

เฒ่าพายัพกล่าวยิ้มๆ

นางซาสั่งให้ซอมบี้แมนและแฟรงก์ฆ่าพวกเขาทิ้ง เพราะเป็นเวรยามสามคนสุดท้ายแล้ว นางซาสั่งเก็บหอกเหล็กคำและนำแฟรงก์ไปกับซอมบี้แมนย้อนกลับไปค่ายพักอีกครั้ง พวกเขาต้องทำงานแข่งกับเวลา เพราะเวรยามทำงานเป็นกะ เมื่อหมดเวลาพวกเวรยามกลุ่มใหม่จะปรากฏตัว

"เค้นท์มีเป็นร้อย ตรงกลางคงเป็นเค้นท์ของเงินหลง" นางซาสันนิษฐาน

"จับโจรต้องจับหัวหน้าก่อน ลูกสมุนมันจะหนีรอดไปถึงหัวมัน"

นางซาเรียกซอมบี้แมนและแฟรงก์ออกมา หลังจากซักซ้อมการรวบเค้นท์จนเข้าใจกันดีแล้ว ซอมบี้แมนและแฟรงก์ก็เห็นร่างบุกลงไปในค่ายพัก ทั้งสองทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด โดยโจมตีเค้นท์ที่ที่พัكد้วยวิธีรวบเค้นท์และใช้วิชาตัวเบาเห็นร่างพาหนี เพื่อไม่ให้คนในเค้นท์มีโอกาสร้องตะโกนให้คนอื่นๆ ช่วย

"ฮ่าๆๆ สำเร็จ"

นางซาทระโคตลงจากต้นไม้และวิ่งนำหน้าซอมบี้แมนกับแฟรงก์ไปยังบริเวณเป้าหมาย เมื่อไปถึงซอมบี้แมนก็ลงมือกระทุบผู้เล่นคาเค็นท์ที่ปัก

"เงินหลงมันสายแข็ง กระทุบมันหนักๆ หน่อยก็ได้ซอมบี้แมน"

นางซาออกคำสั่ง

ซอมบี้แมนก็กระทุบหนักขึ้น จนร่างที่คั่นและส่งเสียงอู้อี้ภายในเค็นท์เจียบไป นางซาจึงโบกมือให้หยุด

"แฟรงก์ลากร่างมันออกมาจากเค็นท์" นางซาออกคำสั่ง

แฟรงก์ก็ฉีกเค็นท์ออกเป็นชิ้นๆ พร้อมกับคว้าคอเสื้อผู้เล่นที่นอนอนาอยู่ข้างในขึ้นมา นางซาได้เห็นใบหน้าฝ่ายตรงข้ามถึงกับตะลึงงัน

"อะไรกัน! หมอนี่ระดับตั้ง 67 ซ้อมนิคซ้อมหน้อย หน้าละ แฉบบวมฉิ่งแบบนี้ได้ไง" นางซากล่าวขึ้น

"ฉฉฉ...มาย...ชาย...พี่...เงิน...นะ"

ผู้เล่นคนนั้นตอบน้ำเสียงอู้อี้ แต่ก็พอจะจับใจความได้

"เวรแล้วไง! ไอ้บ้านั้นมันหลอกเราหรือเนี่ย"

นางซากล่าวจบก็เดินเข้าไปกระชากคอเสื้อชายหนุ่มที่ถูกซ้อมจนสาหัสแล้วถามว่า

"นายเปลี่ยนเค็นท์ที่ปักกับเงินหลงใช้ไหม"

"ชายยย" ผู้เล่นตอบไม่ชัด

นางซาทางคิ้วกระตุกกล่าวว่า

"เงินหลงอยู่ที่เค็นท์ไหน บอกมาเดี๋ยวนี้"

"พี่...เงินให้ผมมาอยู่เค็นท์เขา แต่ผมมาอยู่เขาไปอยู่เค็นท์ไหน"

ผู้เล่นที่ถูกซ้อมยังตอบน้ำเสียงอู้อี้เช่นเดิม นางซาทางคิ้วกระตุก เขาพอจะคาดการณ์อะไรออกบ้างแล้ว

"เงินหลงร้ายไม่ใช่เล่น มันรู้ได้ไงฉฉฉจะมาโจมตีมันคืนนี้" นางซารำพึง

"ไม่สิ ถ้ามันรู้ ป่านนี้คงลุกขึ้นมาไล่ล่าฉฉฉแล้ว มันแค่ระวังตัวเท่านั้น"

นางซาหาข้อสรุป

"คงทำได้เพียงไล่ไปที่ละเค็นท์ ยังไงก็ต้องหาตัวมันให้เจอ"

นางซากล่าวจบก็สั่งให้ซอมบี้แมนฆ่าผู้เล่นที่ถูกจับตัวมาทันที หลังจากนั้นทั้งสามก็มุ่งหน้ากลับไปยังค่ายพักพิงลอร์ดเซียนเหยียบฟ้าอีกครั้ง

จุดที่นางซาได้สังหารผู้เล่น ชั่วครู่ร่างเงาของเผ่าพ่ายพิทปรากฏ
ออกมา

"ฮ่าๆ หลานข้ามันก็ฉลาดเหมือนกันแฮะ รู้จักหลอกศัตรูด้วย"

เผ่าพ่ายพิทกล่าวขึ้น

"หึๆ แล้วที่นี่ ไอ้เด็กนรนั่นจะทำยังไงต่อไปละ"

เผ่าพ่ายพิทล่าน้ำเสียงสนใจ

ตอนนี้เทพกระบี่ไร้สำนึกและอุ๋เงินได้กลับมาหานางซาแล้ว ทั้งสอง

ถูกมอบหมายให้เป็นหัวหน้ายักษ์เขาเดี่ยวคนละ 100 ตัว

ในขณะที่เดียวกัน นางซาก็สั่งให้ขอมบี้แมนกับแฟรงก์ทำการรวบ
พื้นที่ที่อยู่ริมขอบก่อน และเพื่อไม่ให้ศัตรูมีโอกาสตั้งตัว นางซาต้องให้
ขอมบี้แมนเป็นคนกระต๊อบผู้เล่นที่อยู่ในพื้นที่ หลังจากนั้นจึงส่งตัวไปให้
เทพกระบี่ไร้สำนึกกับอุ๋เงินทำหน้าที่ดูแลต่อ

นางซากะซึกของผู้เล่นขึ้นมาดูก่อนจะเหวี่ยงทิ้ง

"ยังไม่ใช้เงินหลง เร่งมือในการจับศัตรูเพิ่มขึ้น"

นางซาหันหน้าไปสั่งขอมบี้แมน หลังจากนั้นเหยื่อรายต่อไปก็ถูกนำ
มากระต๊อบ

"ไม่ใช่! เป็นผู้หญิง ไปจับมาใหม่"

นางซากล่าวจบก็เตะร่างเธอส่งไปให้อู๋เงิน

"บอสนี่โหดสุดๆ เลยวะ" อุ๋เงินรำพึง

"ฮ่าๆ ไม่โหดหรอก เขาเรียกว่าจัดสรรลูกเตะอย่างเท่าเทียมกันทั้ง
หญิงและชาย" เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบ

"นายเคยเห็นบอสใจอ่อนบ้างหรือเปล่า" อุ๋เงินถามเบาๆ

"อืม...จุดอ่อนบอสน่าจะเป็นเด็กน่ารักนะ ถ้าบอสเจอเด็กถูกใจละก็...

บอสจะใจอ่อนเป็นพิเศษ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกตอบ ทำให้อู๋เงินคาใจเท่าไข่ม้วน

"บอสเป็นโลลิหรือ!"

"ก็คงเป็นนิคหน่อยนะ ไปทำงานกันเถอะอย่าถามมากนักเลย"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวคืบต

นางซายังคงไล่ตามหาเงินหลงต่อเนื่อง แต่จนแล้วจนรอดเขาก็หา

เงินหลงไม่พบ จนกระทั่งเหลือเงินที่เพียงยี่สิบหลัง ฉางซาก็พ่นลมหายใจออกมายาวๆ

"อะไรกัน เงินที่ใกล้จะหมดแล้ว แต่ยังหาเงินหลงไม่เจออีก" ฉางซาบ่นอุบ

"อย่าให้ความคิดของฉันเขาถูกต้องเลย ไม่งั้นการทำงานครั้งนี้ก็ไม่สมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์"

ฉางซารำพึงออกมาเบาๆ

"จัดการเงินที่เหลือซะ"

ฉางซาหันหน้าไปส่งซอมบี้แมนและแฟรงก์

ในเวลาต่อมา ฉางซาก็ไม่พบเห็นเงินหลงในเงินที่ยี่สิบหลังที่เหลือ ทำให้เขาได้แต่ถอนใจ

"ทำไมไม่เจอเงินหลง หมอนั่นหายไปไหน"

อยู่เงินถามจิ้น หลังจากจัดการผูกเชือกผู้เล่นคนสุดท้ายกับคันไม้เส้ร็จสิ้น

"ไม่เจอ เพราะมันไม่ได้ทางเดินที่และนอนที่นี้ตั้งแต่คันยังงล่ะ"

ฉางซากล่าวสรุป

"มันรู้ตัวก่อนพวกเราจะมาจับมันหรือ" เทพกระบี่ไร้สำนึกถาม

ฉางซาส่ายหน้ากล่าวว่า

"ถ้าเงินหลงรู้ มันคงใช้กำลังคนซ้อนแผนปราบพวกเราแล้ว การที่มันไปนอนที่อื่นเป็นเพียงสัญชาตญาณระวังตัวของมัน ซึ่งก็แสนสุขขยอ"

"บอสรู้ไหม เงินหลงไปแอบนอนที่ไหน" อยู่เงินกล่าวแทรกขึ้น

"ยากที่จะรู้ ตอนนี้ไปจัดการขอรับบริจาคให้เสร็จกันก่อน เรื่องอื่นๆค่อยคุยกันอีกที" ฉางซากล่าวตัดบท

หลังจากนั้นทั้งสามคนก็เริ่มงานขอรับบริจาคกับเหยื่อซุดซุดท้ายก่อนจะฆ่าทิ้งทั้งหมด

ห่างออกไปไม่กี่ไกล เฒ่าพ่ายนั่งมองบนคันไม้สูง

"หลานข้ามันฉลาดอีกแล้ว ฮ่าๆๆ" เฒ่าพ่ายพกล่าวขึ้น

"ใครจะไปคิด มันจะหนีไปนอนที่อื่น ทำให้ไอ้เด็กนรคนนั้นทำงานพลาด"

เฒ่าพ่ายพกล่าวคงควาวโรจน์

"เมื่อไอ้เด็กนรกนี้ฆ่าผู้เล่นทั้งหมด แสดงว่ามันจงใจลดระดับผู้เล่น
กิลด์เซียนเหยียบฟ้ากลุ่มนี้ ดังนั้นมีความเป็นไปได้สูง พรุ่งนี้มันจะเปิดฉาก
ไล่ฆ่าเงินหลงอย่างโจ่งแจ้ง"

เฒ่าพายัพกล่าวคาดการณ์ ก่อนจะมองไปยังร่างของซอมบี้แมน

"เมื่อมีผู้เล่นร่างอสูรคนนั้นอยู่ด้วย การไล่ล่าเงินหลงคงง่ายเหมือน
พลิกฝ่ามือ แม้มันจะมีลูกสมุนมาด้วยนับร้อยแต่ก็ไร้ประโยชน์ เพราะระดับ
พวกเขาคงลงไปกกลุ่มแล้ว เมื่อต้องปะทะกับชายร่างอสูรผู้นั้น ก็เหมือน
กับเอาไข่ไปกระทบกับหิน"

เฒ่าพายัพยังคงคาดการณ์ต่อ

"ทางออกคือหน่วย 12 สังหาร ถ้าเงินหลงต้องการจะรอด มันจะ
ต้องเรียกหน่วย 12 สังหาร มาสมทบ แต่มีเงื่อนไขบางอย่าง มันจะต้อง
ติดต่อกับหน่วย 12 สังหาร ก่อนรุ่งสางเท่านั้น"

เฒ่าพายัพสรุปในคอนท้าย

กลุ่มนางซา

ปัจจุบันนางซาไม่ค่อยพอใจนัก เพราะการรับบริจาคได้ยอดเงิน
แตกต่างจากเป้าหมายเยอะ ยังต้องหารสามอีก นางซาจึงได้เงินนิดเดียว

"บอสจะเอาอย่างไรต่อ" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"ตอนนี้ล่าต่อไปก็มีโอกาสประสบผลสำเร็จน้อยมาก เพราะพื้นที่
เป้าหมายมันกว้างเกินไป การค้นหาเงินหลงเพียงคนเดียวจึงไม่ใช่เรื่องง่าย
ซ้ำร้ายถ้าเงินหลงรู้ตัว มันจะต้องซ่อนตัวอย่างแนบเนียน ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจ
ว่า พรุ่งนี้พวกเราจะล่าเงินหลงกันตั้งแต่เช้า"

นางซาตอบ อุ้งเงินสายหน้ากล่าวว้า

"พรุ่งนี้คนของพวกมันก็กลับมาครบแล้ว เราคงไม่มีโอกาสสังหาร
เงินหลงอีก"

"นายพุดผิดแล้ว ระดับของพวกมันทุกคนลดลงยกเว้นเงินหลง เรา
ยังมีหนทางอยู่ ขอเพียงเราพบตัวเงินหลง เราจะปะทะกับมันตรงๆ" นางซา
ตอบ

"บอสจะใช้ Undead หรือ" เทพกระบี่ไร้สำนึกถาม

"ใช่" แม้ยักษ์เขาเดียวจะไม่แข็งแกร่งนัก แต่ด้วยจำนวนของ

มัน 1,000 ตัว บวกกับพวกเราทุกคน เรายังไงก็ Win" ฉางซาตอบ

"เกิดเงินหลงมันเสี่ยงหนีไปตอนนี้จะทำไงล่ะบอส" อุ๋เงินถามต่อ

"มันไม่มีโอกาสหรอก เพราะฉันจะปล่อยสมุนยักษ์เขาเดียว 1,000 ตัว ออกไปลาดตระเวนเดี๋ยวนี้เลย เมื่อพวกมันพบตัวเงินหลง มันจะกลับมา รายงานเอง" ฉางซากล่าวขี้มุก

"ฮ่าๆ ชักรู้สึกมันแล้วสิ" เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

ฉางซาไม่รอช้า ทำการปล่อยฝูงยักษ์เขาเดียว 1,000 ตัว ออกมา แล้วออกคำสั่งให้มันค้นหาเงินหลงและผู้เล่นที่มาจากใหม่ ยกเว้นเผ่า พายัพ ซึ่งฉางซาได้บอกพวกมันว่า ไม่ต้องสนใจคนแก่ ให้ทำเป็นว่ามอง คู่อากาศธาตุ

เพื่อความมั่นใจในคำสั่ง ฉางซาได้ปล่อยแม่ทัพยักษ์เขาเดียวทั้งสอง ตัวออกมาด้วย ปัจจุบันมันเลื่อนขึ้นมาอยู่ที่ระดับ 61 แล้ว ทำให้ฉางซา น้ำตาแทบไหล เพราะมันขึ้นยากมากๆ เขาคิดว่า ระดับต่อไปของแม่ทัพ ยักษ์เขาเดียวจะต้องขึ้นยากกว่าระดับ 61 เป็นเท่าตัว

ฉางซาสั่งงานยากับแม่ทัพยักษ์เขาเดียวทั้งสองตัวเสร็จ ทั้งหมดก็ กลับไปยังที่พัก โดยปล่อยให้ยักษ์เขาเดียวทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เต็มที่

ห่างออกไปไม่กี่ไกล

เผ่าพายัพเบิกตาโต เมื่อเห็นกองทัพยักษ์เขาเดียวนับพันตัว และที่ สะดุดตาเผ่าพายัพที่สุดคือ แม่ทัพยักษ์เขาเดียวตัวใหญ่สองตัว เผ่าพายัพ รู้สึกว่าพวกมันมีกำลังมาก ด้วยระดับปัจจุบันของมันสามารถปะทะกับผู้เล่น ระดับพื้นฐานสูงกว่ามัน 1 ระดับ ได้แบบสบายๆ

"เอ๋?"

เผ่าพายัพร้องอุทาน เมื่อเห็นกลุ่มยักษ์เขาเดียวขี้นัวมายังตัวเองที่ หลบซ่อนอยู่บนต้นไม้ แต่ชั่วครู่เผ่าพายัพก็รู้สึกงงๆ เมื่อยักษ์เขาเดียวพวก นั้นไม่ได้สนใจตัวเองสักนิด

"มันเกิดอะไรขึ้น"

เผ่าพายัพกล่าวจบก็มีความคิดอยากลองตี จึงกระโดดลงจากต้นไม้ ไปปรากฏตัวต่อฝูงยักษ์เขาเดียวที่เดินกันขวกไขว่ เผ่าพายัพโบกมือให้พวก มันกล่าวว่า

"เฮ้! ข้าอยู่ที่นี่แล้ว บุกเข้ามาเลย"

ยักษ์เขาเดียวที่อยู่ในบริเวณนั้นจำนวนมากมองเผ่าพ่ายพลเล็กน้อย จากนั้นก็เดินแยกย้ายกันไปราวกับมองอากาศ ทำให้เผ่าพ่ายพลเบิกตากว้าง

"อะไรของมันวะ...ข้าอยู่ที่นี่! ไม่คิดจะมาตีข้าหน่อยหรือ"

เผ่าพ่ายพลกล่าวขึ้น แต่ก็ไม่ได้ได้รับความสนใจจากฝูงยักษ์เขาเดียวเหมือนเคย

"กูมันทำ มองข้าเหมือนเป็นต้นไม้หรือใบหญ้า"

เผ่าพ่ายพลบ่นอุบ ก่อนจะเดินไปตบไหล่ยักษ์เขาเดียวตัวหนึ่งที่เดินผ่านมา พร้อมกับกล่าวว่า

"นี่เอ็งไม่คิดจะมาตีข้าหน่อยหรือ ข้าสัญญาว่าจะไม่ตอบโต้เอ็ง"

ยักษ์เขาเดียวมองหน้าเผ่าพ่ายพลเหมือนมองคนปัญญาอ่อน มันส่ายหน้าและเดินต่อไป เล่นเอาเผ่าพ่ายพลอยากจะร้องไห้ เผ่าพ่ายพลทดลองเดินเล่นในฝูงยักษ์เขาเดียวต่อ ซึ่งก็ไม่มีตัวไหนเดินเข้ามาหาเรื่องเผ่าพ่ายพลแม้แต่ตัวเดียว

"น่าเบื่อวะ ไปหาไอ้เด็กนรคนนั้นดีกว่า"

เผ่าพ่ายพลกล่าวจบก็เปลี่ยนเส้นทางมุ่งหน้าไปยังที่พักของนางซาที่อยู่ไม่ไกล

ที่พักนางซา

เขาขี่เกี้ยวกางเต็นท์แล้ว จึงหาที่เอนหลังนอนหลับใหลๆ กับกองไฟ ส่วนสองหนุ่มเทพกระบี่ไร้สำนึกและอุ้งเงินก็ทำเช่นเดียวกัน

"ออกมาเถอะลุง"

อยู่ๆ นางซาที่กำลังหลับก็กล่าวขึ้น เผ่าพ่ายพลที่หลบอยู่หลังคันไม้จึงก้าวขาออกมาจากที่ซ่อน

"เอ็งหลับอยู่ ทำไม่รู้ข้าอยู่ที่นี่" เผ่าพ่ายพลถามอย่างแปลกใจ

"ไม่รู้สิ แต่ใครจะโจมตีฉันตอนนอนคงยากสักหน่อย" นางซากล่าวขำๆ เผ่าพ่ายพลส่ายหน้ากล่าวว่า

"เอ็งยังไม่หลับใช่ใหมวะ"

"ไม่รู้สิ" นางซาตอบกำกวมเหมือนเคย

เผ่าพ่ายพลมองนางซาอย่างแปลกใจ เพราะคนที่เผ่าพ่ายพลพบเห็น

มีลักษณะเช่นนี้คือหัวหน้ากิลด์หลักคนเดียว ผู้ที่มีสัญชาติญานพิเศษตอนนอนนั้น เกิดจากการต้องเสี่ยงอันตรายตลอดทั้งวันเป็นเวลานานๆ จึงเกิดความเคยชินโดยไม่รู้ตัว

'ไอ้เด็กนรกนี้ ท่าทางจะไม่ธรรมดาจริงๆ แะะ' เฒ่าพ่ายพิดคิดในใจ ฉางซาลิ้มตาขึ้นมองเฒ่าพ่ายพิดกล่าวว่า

"ลุงมาหาฉันทำไม"

"ข้ามาบอกข่าวให้เอ็งรู้ สนใจไหมล่ะ" เฒ่าพ่ายพิดถาม

"ข่าวที่อยู่หลานลุงหรือ" ฉางซาถามกลับ

เฒ่าพ่ายพิดส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่ใช่ เรื่องนั้นข้าคงช่วยเอ็งไม่ได้ เอ็งต้องใช้ความสามารถหาเอาเอง ข่าวที่ข้านำมาบอกก็คือ การเตือนให้เอ็งระวังตัวไว้ให้ดี"

"ลุงหมายความว่ายังไง" ฉางซาข้อนถาม

"ในกิลด์เซียนเหยียบฟ้ามีหน่วยหนึ่งในกิลด์ที่มีความสามารถมาก เรียกว่า หน่วย 12 สังหาร ภายในหน่วยมีอยู่สิบสองคน ระดับพื้นฐานของพวกเขาทุกคนล้วนอยู่ในระดับ 67 ทั้งสิ้น"

เฒ่าพ่ายพิดกล่าวจบก็จ้องมองฉางซา

"แล้วไงต่อลุง" ฉางซาถาม

"หน่วย 12 สังหาร ได้ออกมาพร้อมกับเงินหลง เพียงแค่แยกย้ายกันไปทำภารกิจ ถ้าพวกเขาทำสำเร็จ หนึ่งในนั้นจะระดับ 68 ถ้าเงินหลงเรียกพวกเขาที่นี่ เอ็งจะต้องรับศึกหนักแน่นอน" เฒ่าพ่ายพิดตอบ

"พวกเขาอยู่ห่างออกไปกี่กิโลเมตร" ฉางซาถามตรงๆ

"200 กิโลเมตร นอกจากมาแจ้งเรื่องนี้ข้ายังค้างคาใจอยู่อีกเรื่อง เอ็งช่วยตอบคำถามข้าที" เฒ่าพ่ายพิดกล่าวขึ้น

"ได้สิ ลุงต้องการรู้อะไร" ฉางซาตอบ

"ทำไมยักษ์เขาเคยมันไม่เล่นงานข้า แกรมมันยังเมินข้าอีก" เฒ่าพ่ายพิดถาม

"มันเป็นคำสั่งของตัวเอง ฉันสั่งมันว่า ถ้าพบคนแก่ท่าทางอ่อนแออย่าไปโจมตี"

ฉางซาตอบยื้มๆ ทำให้เฒ่าพ่ายพิดทางคิ้วกระตุก

"เฮ้อ...ช่างเถอะ มาคุยเรื่องใหม่กันดีกว่า เอ็งไม่สนใจจะเข้ากิลด์ข้า"

จริงๆ หรือ ข้าให้โอกาสเอ็งตัดสินใจใหม่อีกครั้ง เอาจี้ ข้าจะยกให้เอ็งเป็นรองหัวหน้ากิลด์เลยก็ได้"

เผ่าพ่ายแพ้ย่ำปากหลอกล่อด้วยผลประโยชน์ นางซาสาหย่นักกล่าวว้า
"ลุงยังไม่ละความพยายามอีกหรือ ฉันทจะบอกความจริงกับลุง
บางอย่าง ฉันทเป็นบุคคลต้องคำสาป ถ้าฉันทเข้ากิลด์ไหนที่นั่นจะต้องฉิบหาย"

เผ่าพ่ายแพ้อ้าปากค้าง ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น

"ฮ่าๆๆ เอ็งเห็นข้าปัญญาอ่อนหรือไง จะหาข้ออ้างอะไรก็ให้มันตึก
หน่อย คำส่งคำสาปอะไรมันไม่มีหรอก เอาจี้ เอ็งลองเข้ากิลด์ข้าดู และถ้า
คำสาปอะไรนั้นของเอ็งมันทำให้กิลด์ข้าฉิบหาย ข้าจะไล่เอ็งออกภายหลัง"

เผ่าพ่ายพกล่าวขึ้นสีหน้าเจ้าเล่ห์ ประมาณว่า 'เอ็งเสร็จข้าแน่'

"ลุงจะเสี่ยงตายจริงหรือ กิลด์เจิงมาจะโทษฉันทไม่ได้นะ" นางซาถาม

"ไม่มีปัญหา ข้ารับได้ ฮ่าๆๆ" เผ่าพ่ายพตอบ

"ก็ได้ ถ้าลุงอยากลองของ ฉันทเชื่อจริงๆว่า นางซา" นางซากล่าวยิ้มๆ

เผ่าพ่ายพดวงดาววโรจน์รีบส่งจดหมายเชิญไปหานางซาทันที

นางซามยิ้ม เขากคตอบรับเจ้ากิลด์เขียนเหยียบพ้าง่ายๆ เผ่าพ่ายพ
รู้สึกคุ้นเคยชื่อนางซาอยู่บ้าง แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าเคยได้ยินมาจาก
ที่ไหน แต่สักพักเผ่าพ่ายพก็ลืมเลือนไป

เส้นทางไปยังเมืองกวงซี

ภายในคืนที่ที่พัก เผ่าประจิม (ลุงบุญคำ) ตกใจตื่นขึ้นมาอย่าง
กะทันหัน เมื่อมองดูขนแขนพบว่ามันคันจั้น และรู้สึกเย็นที่สันหลังแปลกๆ
"ข้าทนไม่ไหวแล้วว๊ยย!"

อยู่ๆ เผ่าบุรพาที่อยู่เต็นท์ข้างเคียงก็แหกปากร้องลั่น ทำให้เผ่า
ประจิมตกใจรีบโผล่ออกมาจากเต็นท์

"เฮ้! ไ้แก่บุรพาเป็นอะไรวะ"

เผ่าบุรพามุดออกมาจากเต็นท์กล่าวว่า

"ข้านอนไม่หลับ มันหนาวๆ อบอุ่นๆ ยังไงก็ไม่รู้วะ เอ็งดูขนแขนข้าสิ
ลุกคันจั้นหมดเลย"

"ข้าก็เป็นวะ มันเกิดอะไรขึ้นกับพวกเราสองคนวะ"

เผ่าประจิมถามสีหน้าตกใจมาก

"หรือว่า..."

เจ้าบุรพาพุดค้ำไว้ สีหน้าไม่สู้ดีนัก

"เป็นไปได้ พวกมันยังไม่พร้อมจะเปิดศึก"

เจ้าประจิมกล่าวตัดบท

กิลด์เซียนเหยียบฟ้าประจำเมืองนภา

เจ้าอูครออยู่ ก็ชนลุกชู ในหัวใจของเจ้าอูครสั่นไหวแปลกๆ เสียงร้องโวยวายภายในกิลด์ ทำให้เจ้าอูครต้องเปิดประตูห้องนอนออกไปดู

"เกิดอะไรขึ้น! โวยวายอะไรกันวะ"

เจ้าอูครร้องตะโกนถาม

"ลู่! เหมือนมีพลังงานบางอย่างอยู่รอบๆ ตัวพวกเรา หลายคนในกิลด์ชนลุกตลอด มีอีกหลายคนใจสั่นอย่างประหลาด พวกเรายังหาสาเหตุไม่พบเลย"

ผู้เล่นคนหนึ่งกล่าวขึ้น

"ไร้สาระ! ไปนอนกันได้แล้ว" เจ้าอูครเอ่ยปากไล่

พอลุกสมุนในกิลด์แยกย้ายกันกลับไปนอนหมดแล้ว เจ้าอูครก็มองดูแขนของตัวเอง

"เกมเกิดความผิดปกติหรือเปล่าวะ ปกติมันเกิดเฉพาะตอน...คงไม่มีอะไรเกิดขึ้นมั้ง เป็นไปไม่ได้หรอก ช่วงนี้ทั้งกิลด์สามราชนสวรรค์และกิลด์มังกรเพลิงยังไม่กล้ายับยั้งตัวแรง"

เจ้าอูครรำพึงจบก็ย้อนกลับเข้าไปนอนใหม่

ในเมืองยันต์

เจ้าอีसानเกิดอาการวูบวาบชนลุกอยู่ตลอดเวลา สุดท้ายก็ทนไม่ไหว ต้องรีบออกจากห้องนอน และก็พบว่า บรรดาเหล่าดีแทค เจ้าทรมูฟ และเจ้าวันทูคอล ได้มารวมตัวอยู่ที่ลานกว้างกันหมด

"พวกเอ็งตื่นนอนไม่หลับเหมือนกันหรือวะ" เจ้าอีसानถาม

"ก็อยากจะนอนอยู่ แต่หลับไม่ลง เอ็งไม่เป็นหรือไงวะเจ้าอีसान คุณแขนพวกข้าสิ สแตนด์อัฟกันหมด แถมยังใจหวิวๆ แปลกๆ ค่ะ"

เจ้าวันทูคอลกล่าวขึ้น

"เป็นสิ ข้าถึงออกมาที่นี่ไง" เฒ่าฮีสานตอบ

"เอ็งก็รู้ใช่ไหม เหตุการณ์แบบนี้มันหมายความว่ายังงัย"

เฒ่าฮีสานกล่าวขึ้นเสียงเคร่งเครียด

"รู้สิ สัญญาณเตือนแบบนี้ จะเกิดขึ้นเฉพาะมีศึกใหญ่ๆ เท่านั้น มันเป็นการเตือนภัยล่วงหน้าให้ระวังตัว แต่เท่าที่กิลด์หลักส่งข่าวมา กิลด์สามราชันสวรรคตกับกิลด์มังกรเพลิงยังไม่มีวี่วเคลื่อนไหวอะไรมากมาย เป็นไปไม่ได้ที่จะก่อสงครามขึ้นในเวลานี้" เฒ่าฮีสานตอบ

"งั้นทำไมพวกเราถึงมีอาการแปลกๆ เช่นนี้เล่า"

เฒ่าทรูมูฟนิ่งคิดก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"บางทีเกมอาจจะเกิดความผิดปกติขึ้นก็ได้ แต่ยังไงก็ตาม พวกเราต้องรีบติดต่อไปถามสำนักงานใหญ่ดูให้แน่ใจ"

เมืองวาริ ที่ตั้งศูนย์บัญชาการของกิลด์หลักทุกกิลด์

เมืองนี้ถูกสร้างขึ้นโดยมีเส้นทางสัญจรยื่นเข้าไปในทะเลกว้างหลายสิบเส้นทาง มีลักษณะเป็นเกาะขนาดใหญ่สามเกาะ และมีเกาะเล็กๆ อีกนับร้อยเกาะ ทุกเกาะมีเส้นทางเชื่อมต่อถึงกันทั้งหมด

เกาะหลักทั้งสามเกาะถูกแยกบริหารโดยกิลด์สามราชันสวรรคต กิลด์มังกรเพลิง และกิลด์เซียนเหยียบฟ้า ซึ่งมีอำนาจสูงสุด กิลด์ที่อาศัยอยู่ในเกาะใหญ่ทั้งสามจะเป็นพันธมิตรกับผู้บริหารเกาะหลัก ส่วนเกาะบริวารน้อยใหญ่ก็จะกระจายกันสนับสนุนทั้งสามกิลด์ในจำนวนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน

เกาะเทพคันไม้ คือเกาะที่ถูกตั้งชื่อโดย เฒ่าทะเล ผู้เป็นหัวหน้ากิลด์เซียนเหยียบฟ้า โดยตั้งชื่อตามเกาะวัลย์โลกพันปีที่เฒ่าทะเลนำมาปลูก เกาะนี้มีเกาะวัลย์กระจายไปทั่วทั้งเกาะคอยปกป้องผู้บุกรุกจากกิลด์อื่นๆ

กิลด์สามราชันสวรรคตกับกิลด์มังกรเพลิงไม่กล้ามาโจมตี เพราะเกาะวัลย์โลกพันปีอยู่ภายใต้การควบคุมของเฒ่าทะเลนั่นเอง

ในเวลาปัจจุบัน...

เฒ่าทะเลสะดุ้งตื่นกลางดึก เมื่อมองดูขนแขนที่ลุกตั้งชัน ก็ทำให้เฒ่าทะเลเกิดความไม่สบายใจขึ้นมาอย่างฉับพลัน

"กำลังจะมีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้นในกิลด์ข้า"

เฉาทัะเลร่ำฟิงเสรีจิกัระโคคลงจากเตียง หลังจากแต่งตัวและออกจากห้องนอน เฉาทัะเลก็เห็นเพื่อนวัยชรามากกว่าสิบคน กำลังยืนปรึกษากันอยู่บนลานฝึกยุทธ์ เมื่อทุกคนหันไปเห็นเฉาทัะเลเดินเข้ามา ทั้งหมดก็ต้องอ้าปากค้าง

"เฉาทัะเล ผมของเิ่ง!"

เฉาทัคณ ผู้เป็นรองหัวหน้ากิลด์หลักแหกปากร้องลั่น

"ผมของข้ามันฟูแบบนี้ แสดงว่ามีภัยร้ายแรงระดับ 5 อาจจะถูกได้ว่า เป็นความเป็นความตายของกิลด์เลยก็ได้"

เฉาทัะเลกล่าวน้ำเสียงเคร่งเครียด

"พวกข้าแค่คนลูก แต่เิ่งผมตั้ง ท่าทางกิลด์สามราชันสวรรค์กับกิลด์มังกรเพลิงกำลังจะเปิดสงครามกับพวกเราเป็นแน่แล้ว"

เฉาอาคเนย์ รองหัวหน้ากิลด์หลักอีกคนกล่าวขึ้น

"ส่งคนไปตรวจสอบหรือยัง" เฉาทัะเลถาม

"ไปแล้ว แต่สายสืบกลับหาข่าวอะไรไม่ได้เลย" เฉาทัคณตอบ

"หา!? เป็นไปไม่ได้ คอให้มันเตรียมการได้เจียบแต่ไหนก็ต้องมีเล็คลอกออกมาบ้าง" เฉาทัะเลกล่าวขึ้น

"ภัยร้ายแรงระดับ 5 พวกเราไม่สามารถอยู่เฉยได้ คอให้พวกมันไม่เคลื่อนไหว พวกเราก็ต้องเคลื่อนไหว"

เฉาอาคเนย์กล่าวขึ้นเสียงดัง

"เฉาอาคเนย์พุดูก เฉาทัคณไประคมพลทั่วทั้งเกาะเตรียมรับศึกสงครามทันที ส่วนเฉาอาคเนย์คิดต่อไปยังกิลด์พันธมิตรให้พร้อมรบเต็มที่ เฉาคะนำเิ่งพาคนไปเปิดไฟเตือนสีแดง ประกาศให้ผู้เล่นที่อยู่อาศัยในเกาะห้ามเข้าออกเกาะชั่วคราว"

เฉาทัะเลสั่งเสียงเรียบ

เฉาคะนำรับคำและรีบจากไปอย่างเร่งด่วน เฉาทัะเลหันไปหาเพื่อนวัยชราอีกคนกล่าวว่า

"เฉาฝักซี รีบคิดต่อไปยังกิลด์เซียนเหยียบฟ้าในเมืองต่างๆ ให้เตรียมพร้อมต่อสู้ด้วย"

"ได้"

เฉาฝักซีกล่าวจบก็แยกตัวจากไป

เกาะราชัน ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของกิลด์สามราชันสวรรค์

ในห้องประชุม ราชันทั้งสามคน ได้แก่ ราชันสวรรค์ ราชันนภา และราชันเทพอมตะ นั่งอยู่บนบัลลังก์เหนือผู้เล่นหลายสิบคนที่กระจายกันนั่งในห้อง

"มันเกิดอะไรขึ้น หัวหน้าสายสืบรายงานมาซิ"

ราชันสวรรค์ หนึ่งในสามราชันกล่าวขึ้น

"กิลด์เซียนเหยียบฟ้าได้ระดมคนทั่วทั้งเกาะเหมือนกำลังจะทำสงคราม" หัวหน้าสายสืบเอ่ยปากรายงาน

"มันจะทำสงครามกับใคร กิลด์มังกรเพลิงหรือ" ราชันนภาเอ่ยปากถาม

"เอ่อ...กิลด์มังกรเพลิงยังไม่มีเคลื่อนไหว เกรงว่าจะไม่ใช่" หัวหน้าสายสืบตอบ

อูม! ราชันเทพอมตะใช้มือทาบใต้คางว่า

"หรือมันกำลังจะบุกโจมตีพวกเรา"

"โจมตีพวกเรา ฮึๆ ถ้าไอ้เผ่าทะเลมันอยู่ในเกาะ ฉันก็ไม่มั่นใจจะชนะไหม แต่ถ้ามันออกจากเกาะเมื่อไร ฉันมั่นใจพวกเราสามคนสามารถขยี้ไอ้เผ่าไม่ไกลฝั่งพวกมันได้" ราชันสวรรค์กล่าวเสียงเหี้ยม

"แล้วพวกเราจะเอาอย่างไร" ราชันนภาเอ่ยปากถามต่อ

"เรียกระดมคน เตรียมกองกำลังให้พร้อมปะทะเต็มอัตราศึก และประกาศไปทั่วทั้งเกาะ ให้กิลด์พันธมิตรเตรียมเข้าสู่โหมดสงครามได้ทุกเมื่อ"

ราชันสวรรค์ออกคำสั่ง

เกาะมังกร ภายในห้องประชุมกิลด์มังกรเพลิง

ราชันมังกรไฟ หัวหน้ากิลด์หลักนั่งอยู่บนบัลลังก์สีหน้าครุ่นคิด ด้านล่างของบัลลังก์ล้วนเต็มไปด้วยยอดฝีมือระดับสูงกำลังนั่งสีหน้าเคร่งเครียด

"กิลด์สามราชันสวรรค์กับกิลด์เซียนเหยียบฟ้า มันจับมือกันเตรียมถล่มพวกเราหรือเปล่า ขงเบ้งมังกร นายมีความคิดเห็นอย่างไร"

ชายหนุ่มชื่อ ขงเบ้งมังกร โบกพัดในมือกล่าวว่า

"เท่าที่สายของเราหาข่าวมาได้ ไม่มีการติดต่อระหว่างพวกมันใน

ช่วงนี้"

"ข่าวที่พวกเราพอจะรู้คือ กิลด์เซียนเหยียบฟ้ามันเรียกระดมพลก่อนตามด้วยกิลด์สามราชันสวรรค์ ไม่รู้พวกมันเตรียมปะทะกันเอง หรือจะมาหาพวกเรา ฉันควรทำยังไงดี ฉันไม่กลัวถ้าพวกมันมาสู้กับเราทีละกิลด์ แต่ถ้ามันมาพร้อมกันทั้งสองกิลด์ พวกเราจะต้องสูญเสียอย่างหนัก" ราชันมังกรไฟกล่าวเสียงเรียบ

ขงเบ้งมังกรโบกพัดในมือครุ่นคิดครุ่นหนึ่งก็กล่าวขึ้นว่า

"สถานการณ์ยังไม่ชัดเจน แต่พวกเราก็จำเป็นจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม ฉันได้มีคำสั่งลงไปแล้ว ให้ทุกหน่วยเริ่มระดมกำลัง และประกาศไปทั่วทั้งเกาะ เรากำลังเข้าสู่สภาวะสงคราม"

"หึๆ ถ้าพวกมันคิดจะสู้แตกหัก พวกเราก็จะจัดให้พวกมันได้รู้ซึ่งถึงอำนาจกิลด์มังกรเพลิง ฉันจะรอต้อนรับพวกมันที่เกาะของพวกเรานี้แหละ" ราชันมังกรไฟคำราม

ภายในป่า

เผ่าพ่ายพที่นอนพักบนต้นไม้คั่นขึ้นมาด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก ขนแขนที่ลุกตั้งชันส่งผลให้เผ่าพ่ายพเกิดความไม่สบายใจอย่างรุนแรง

"กิลด์ของฉันจะเกิดปัญหาอะไรหรือเปล่า" เผ่าพ่ายพกล่าวขึ้นเบาๆ

"นี่เป็นสัญญาณเตือน กิลด์อาจจะเกิดเรื่อง ทำทางไ้เจ้าเงินหลงจะไม่รอดจริงๆ แล้วอะ และบางทีหน่วย 12 สัฆหาร ก็อาจจะสิ้นชื่อเพราะไ้ไ้เค้นรกรนั้นเช่นกัน"

เผ่าพ่ายพกล่าวคาดการณ์ โดยให้น้ำหนักไปทางหลานของตัวเองมากกว่าจะเป็นกิลด์หลัก และตอนนี้เผ่าพ่ายพก็ปิดการสื่อสาร ทำให้ไม่ได้รับการแจ้งเตือนจากกิลด์หลัก

เผ่าพ่ายพชะโงกหน้าลงไปจากต้นไม้ เมื่อไม่พบเห็นสมุนยักษ์เขาเตี้ยของฉางซาเดินเตร็ดเตร่ก็อดแปลกใจไม่ได้

"ยักษ์เขาเตี้ยมันหายไปไหนหมด"

เผ่าพ่ายพนั่งคิดครุ่นหนึ่งก็ยิ้มบางๆ กล่าวว่า

"หึๆ ช่างเถอะ ยังไงข้าก็ได้ไ้เค้นรกรนั้นมาเข้ากิลด์ข้าแล้ว ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป กิลด์เซียนเหยียบฟ้าประจำเมืองกวางซีจะต้องรุ่งโรจน์ เมือง

อื่นๆ จะต้องอดทนบ้าง โดยเฉพาะไอ้เฒ่าประจิมกับไอ้เฒ่าบุรพาที่กำลังมาเยี่ยมข้า ฮ่าๆ"

เฒ่าพ่ายหัวเราะอย่างพึงพอใจจนก็ล้มตัวลงนอนอีกครั้ง

"ขณลุกครั้งนี้ น่าจะเป็นสัญญาณที่ดี ฮ่าๆ นอนดีกว่าเรา"

เฒ่าพ่ายพกล่าวจบก็หลับตาลงอีกครั้ง โดยหวังว่าตื่นขึ้นมาแล้วไอ้หลานตัวแสบเงินหลงจะได้รับการสั่งสอนจนเชื่อฟังมากยิ่งขึ้น

ห่างจากตำแหน่งที่เฒ่าพ่ายพักไกลพอสมควร

เงินหลงสะดุ้งตื่นนานแล้ว

เมื่อพบว่าลูกสมุนของเขาที่อยู่ในค่ายพักได้ตายจนหมดสิ้นก็ทำให้เขาตกใจมากๆ และกลัวที่จะลงไปด้านล่าง

ต่อมาเขาได้พบเห็นกองทัพ Undead เดินกันขวักไขว่ เขาก็ล่วงรู้แล้วว่าทั้งหมดเป็นฝีมือของใคร

เงินหลงนึกไม่ถึงจริงๆ ว่าจะมาเจอคู่แค้นของเพื่อนรักทั้งสองคนที่นี่ เขาไม่รอช้ารีบคิดต่อไปยังหน่วย 12 สัหาร ที่อยู่ในระหว่างปฏิบัติการกิจให้มาช่วยเหลือโดยด่วน

เงินหลงรู้ดี การเคลื่อนไหวในตอนนี้ไม่เป็นผลดีต่อเขา ดังนั้นเขาจึงอยู่นิ่งๆ และหลบซ่อนตัวในที่ปลอดภัย

เวลาผ่านไปนานนับชั่วโมง เงินหลงก็เกิดอาการง่วง เมื่อพบเห็น Undead อยู่ๆ ก็ถอนกำลังหายไป

"เป็นแผนของมันหรือเปล่า" เงินหลงรำพึงเบาๆ

"หึๆ ฉันไม่เผลอตัวหรอก ฉันจะหลบบนต้นไม้ดีกว่าจะรุ่งสาง"

เงินหลงกล่าวขำๆ ก่อนจะมองดูขนแขนของตัวเอง

"มันเกิดอะไรขึ้นกับขนแขนฉันเนี่ย สงสัยจะเป็นเหมือนปู่บอกไว้ มันเป็นสัญญาณเตือนว่ากิลด์อาจจะเกิดการสูญเสียอย่างหนัก คนที่ฉันพามาตายหมดถือว่าหนักไหมนะ อืม...ถ้าเทียบกับจำนวนคนในกิลด์ก็ไม่เยอะเท่าไรนี่นา แปลกดีแฮะ"

เงินหลงรำพึงเบาๆ จบ ก็มีโทรศัพท์เข้ามาจากศูนย์บัญชาการที่เกาะหลัก แจ้งให้กิลด์ประจำเมืองทุกกิลด์เตรียมเข้าสู่ภาวะสงคราม เงินหลงที่ได้รับข่าวนี้ถึงกับตะลึงอยู่นาน

"แน่แล้ว! กิลด์เซียนเหยียบฟ้ากำลังจะทำสงคราม"

เงินหลงกล่าวขึ้นสีหน้าตกใจมาก ๆ หลังจากนั้นเขาก็รีบติดต่อไปหาเฒ่าพายัพที่เป็นปู่ แต่พบว่าเฒ่าพายัพได้ปิดการสื่อสารทุกประเภทไว้

"อ้ากกก! ปู่ไม่เปิดการสื่อสาร ทำไงดีเนี่ย" เงินหลงร้องเสียงหลง

"ฉันต้องรีบกลับเมืองกงซีด่วน เพื่อบัญชาการรบ"

เงินหลงตัดสินใจในที่สุด เขาไม่รอช้าทะยานร่างลงจากคันทันไม้ในทันที

ที่พักของนางซา

เสียงโทรศัพท์ของอุ๋เงินดังขึ้น เพราะมีเพื่อนของเขาโทรศัพท์เข้ามาหา และหลังจากอุ๋เงินได้รับข่าวใหญ่ เขาก็ไม่รอช้าปลุกเทพกระบี่ไร้สำนึกขึ้นมารับรู้ด้วย

"นายกำลังจะบอกว่า กิลด์เซียนเหยียบฟ้า กิลด์สามราชนัสนวรรค์ และกิลด์มังกรเพลิงกำลังเข้าสู่ภาวะสงครามหรือ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกถามซ้ำ

"ใช่ ข่าวนี้คงไปทั่วเกมจ้าวยุทธจักรแล้ว" อุ๋เงินตอบ

เทพกระบี่ไร้สำนึกทำหน้าที่ประหลาดใจกล่าวว่า

"ช่วงนี้ฉันก็อ่านกระซุ่นะ แต่ไม่ค่อยมีเหตุการณ์กระทบกระทั่งกันรุนแรงนี่ แล้วอยู่ๆ จะทำสงครามกันได้ไง คกลงใครเริ่มก่อนล่ะ"

"ข่าวว่ากิลด์เซียนเหยียบฟ้า" อุ๋เงินตอบ

"หา!? ข่าวลวงใหม่เนี่ย!" เทพกระบี่ไร้สำนึกถาม

"เพื่อนฉันตรวจสอบแล้ว กิลด์เซียนเหยียบฟ้าระดมพลก่อน แดมระดมพลที่กิลด์หลักด้วย"

อุ๋เงินยืนขมเสียงแข็ง

"แบบนี้เจ้าเงินหลงกับเฒ่าพายัพไม่เผ่นกลับเมืองกงซีแล้วหรือ"

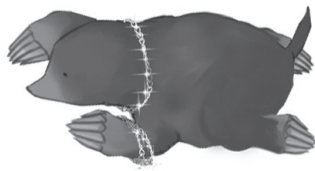
เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวขึ้น

"ไม่รู้สิ ฉันก็เคาะไม่ถูกหรอก ไปถามบอสกันดีกว่า"

อุ๋เงินกล่าวพร้อมกับชี้นิ้วไปยังร่างนางซา ซึ่งกำลังหลับปุ๋ยอย่างมีความสุขอยู่ข้างกองไฟ โดยมีขอมบี้แมนกับแฟรงก์ยืนคอยเป็นบอดี้การ์ดอยู่

3

วิกฤตเมืองวาริ

ระหว่างการเดินทางของหน่วย 12 สัหาร พวกเขาได้ล่องลำเข้าไป
ในเขตของสัตว์อสูรข้างทมิฬ ทำให้พวกเขาทั้งสิบสองคนถูกไล่ล่าอย่าง
ดุเดือด

"หนีไป! หนีไป! อ้ากกก!"

ผู้เล่นชายหนุ่มคนหนึ่งกรีดร้องโหยหวน ชั่วพริบตาเขาก็ถูกสัตว์อสูร
ข้างทมิฬรุมเหยียบตาย

"พวกมันหลายตัวระดับพื้นฐานสูงมาก พวกเราไม่ใช่คู่มือของพวก
มัน"

ผู้เล่นคนหนึ่งกล่าวในขณะที่หลบหนี

"จำฝูงระดับ 70 ลูกสมุนอย่างน้อย 32 ตัว อยู่ในระดับ 67-69 พวก
เราจะเอาอะไรไปสู้กับพวกมันเนี่ย"

ผู้เล่นอีกคนพูดขึ้น สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

"พวกมันล้อมพวกเราไว้หมดแล้ว ไอ้ช่างบ้าพวกนี้มาจากไหนกัน
ทำไมมันเยอะแบบนี้"

ผู้เล่นหญิงคนหนึ่งกล่าวแทรกขึ้น สีหน้าซีดเผือก

"ไม่...ไม่...มายยย! ทางออกสุดท้ายถูกโขลงช้างทมิฬปิดหมดแล้ว"
ผู้เล่นอีกคนกล่าวน้ำเสียงสิ้นหวัง

เมืองวาริ

อยู่ๆ ก็เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงขึ้น ทำให้ทั้งเกาะใหญ่เกาะน้อย
เกิดความตื่นตัวขึ้นมา

เกาะเทพคันทไม้ของกิลด์เซียนเหยียบฟ้า

"ข่าวควนลุงหัวหน้า! เกมได้ส่งคำเตือน อาจจะมีเกิดสึนามิสูงห้าสิบ
เมตร"

สายสิบวิ่งเข้ามารายงานสีหน้าตื่นตระหนก

"ฉิบหายละ! ครั้งก่อนสูงยี่สิบเมตรยังแทบต้านไม่ไหว รอบนี้ห้าสิบ
เมตรไม่ราบเป็นหน้ากลองหรือวะ อ้ากกก! วันนี้นั้นเกิดบ้าอะไรขึ้นมาเนี่ย"
เผ่าทะเลร้องลั่น

"ข่าวควน! ข่าวควน! ข่าวควน!"

สายสิบอีกคนร้องตะโกนดังลั่นพร้อมกับวิ่งเข้ามาใหม่

"คำเตือนเรื่องสึนามิผิดปกติใช่ไหม"

เผ่าทะเลรีบถามอย่างมีความหวัง

"ไม่ใช่เรื่องสึนามิครับ เป็นข่าวร้ายอื่น"

สายสิบตอบ ทำให้เผ่าทะเลและบรรดาผู้เผ่าที่อยู่บริเวณนั้นต้อง
กลืนน้ำลาย

"นี่กิลด์ข้ายังโชคร้ายไม่พออีกหรือวะ บอกข่าวมา" เผ่าทะเลกัดฟัน
พูด

สายสิบยิ้มแห้งๆ กล่าวว่า

"กองทัพสัตว์อสูรลามบก กำลังมุ่งหน้ามายังเมืองวารินับแสนตัว
ครับ"

"โธ้ย! ข้าจะเป็นลม เอายาคุมมาให้ข้าที"

เผ่าทะเลกุมขมับ ร่างส่ายโอนเอน

เผ่าอากาศเนย์ที่อยู่ใกล้ๆ จึงส่งยามไปให้เผ่าทะเลสุดเข้าปอดไป
สองเชือกใหญ่

"ข้าวค่วน! ข้าวค่วน! ข้าวค่วน!"

สายสืบคนที่สามวิ่งเข้ามา เฒ่าทะเลที่กำลังเมายาคุมถึงกับสะดุ้ง
โหยง ก่อนจะเซถลาออกไปด้านข้าง จนเฒ่าอาคเนย์ต้องรีบพยุงร่างไว้

"บอกข่าวมาเถอะ ข้ารับได้" เฒ่าทะเลกล่าวน้ำเสียงอ่อยๆ

"สัตว์อสูรอีแร้งเลือกนับแสนกำลังมุ่งหน้ามาที่เมืองวาริครับ" สาย
สืบรายงาน

เหล่าผู้เฒ่าของกิลด์เขียนเหยียบฟ้าถึงกับยืนช็อกไปหลายวินาที

"คราวนี้พวกเราได้ละกันแน่แท้" เฒ่าทะเลครางเบาๆ

"ข้าวค่วน! ข้าวค่วน! ข้าวค่วน!"

สายสืบคนที่สี่วิ่งเข้ามาหน้าตาตื่น แต่ดูเหมือนเหล่าผู้เฒ่ากิลด์เขียน
เหยียบฟ้าจะมีสีหน้าตื่นตระหนกยิ่งกว่า

"เคี้ยว! อย่าเพิ่งพูด"

เฒ่าทะเลรีบเบรกลายสืบที่กำลังจะรายงาน สายสืบคนที่สี่มองหน้า
หัวหน้ากิลด์กล่าวว่า

"ข้าวค่วนนะครับ ลุงหัวหน้า"

"ข้ารู้แล้ว ทำใจแปบ"

เฒ่าทะเลตอบสีหน้าหมองหม่น ก่อนจะสูดหายใจลึกๆ กล่าวต่อไปว่า

"เอะละ บอกข้าวค่วนของเอ็งมาได้"

"เอ่อ...สายสืบของเราได้ประเมินทิศทางของภัยพิบัติแล้ว ไม่ว่าจะเป็น
เป็นสึนามิ สัตว์อสูรฉลามบก และสัตว์อสูรอีแร้งเลือก ถ้าพูดถึงกิลด์ใหญ่
ทั้งสาม พวกเราคงจะต้องเผชิญหน้ากับภัยพิบัติเป็นกิลด์แรก" สาย
สืบตอบ

โครม! ร่างของเฒ่าทะเลล้มหงายหลังทันที

"ไอ้เฒ่าทะเล!" "ลุงหัวหน้า!" "ไอ้แก่!"

ทุกคนต่างแหกปากร้องดังลั่น

"พวกเอ็งไม่ต้องเรียกข้าหรอก ข้ากำลังจะตื่นจากฝันแล้ว อ้ากกก!
ช่วยเอาข้าออกจากความฝันที"

เฒ่าทะเลแหกปากร้องตะโกน เฒ่าอาคเนย์สายหน้ากล่าวว่า

"มันไม่ใช่ความฝัน มันเป็นความจริง เอ็งรีบลุกขึ้นมาสั่งการเลย
ยังงี้พวกเราก็คงแพ้ไม่ได้"

เฉมาทะเลนึ่งเจียบไป สักพักก็ลุกขึ้นนั่งกล่าวว่า

"เอ็งพูดถูก พวกเรากลุ่มไอ้แก้มโกล้งผั่ง อุตสาห์สร้างกิลด์มาตั้งหลายร้อยปี จะมาแพ่ตอนนี้ไม่ได้ ยังไงก็ต้องสู้ให้ถึงที่สุด"

"ข้าว่าคว่น! ข้าว่าคว่น! ข้าว่าคว่น!"

สายสืบคนที่ห้าวิ่งเข้ามา เล่นเอาเหล่าผู้เฉมาเข้าอ่อนกันหมด

"อะไรละ! ช่วงนี้ข้าว่าร้ายมันลคกระหน้าซัมเมอร์เซลส์หรือไง ทำไมมันกระหน้ากิลด์ข้าซะจริง"

เฉมาทะเลกล่าวน้ำเสียงเบือหน่าย แล้วหายใจลึกๆ อีกครั้งกล่าวว่า

"บอกข้าวของเอ็งมา ข้า...รับได้"

"คนที่ออกไปทำภารกิจใกล้ๆ แถวนี้ จากจำนวน 73 กลุ่ม สามารถเดินทางกลับมาได้เพียง 22 กลุ่ม ที่เหลือพวกเขาไม่สามารถเคลื่อนไหวได้เนื่องจากถูกสัตว์อสูรโจมตีแบบไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ"

สายสืบรายงานจบ ก็ทำให้เหล่าเฉมาวัยชราทั้งกลุ่มหน้าซีดหนักเข้าไปอีก

"อ้ากกก! เกิดอะไรกับกิลด์ของข้าวะ"

เฉมาทะเลแหกปากร้องคังลั่นอีกรอบ

เกาะราชัน

ภายในห้องประชุม ราชันทั้งสามของกิลด์สามราชันสวรรค์กำลังนั่งปรึกษากันอยู่

"นี่ไม่ถึงจริงๆ อยู่ๆ จะเกิดภัยพิบัติกับเมืองวาริ แถมยังเป็นภัยพิบัติใหญ่อีกด้วย"

ราชันสวรรค์กล่าวขึ้น

"พูดถึงเรื่องคลื่นสึนามิก่อน ตามรายงานข้าวของเกม อาจจะมีคลื่นสูงถึง 50 เมตร ครั้งที่แล้วพวกเราเสียหายไม่น้อย คราวนี้คลื่นสูงกว่าครั้งที่แล้วมาก พวกเราจะทำยังไงดี"

ราชันนภากล่าวสีหน้าเคร่งเครียด

"การต่อสู้กับคลื่นน้ำสึนามิ มันเป็นไปได้เลย พวกเรามีทางเลือกเดียว ต้องอพยพผู้เล่นขึ้นไปยังพื้นที่สูงบนเขา ส่วนพื้นที่เบื้องล่างคงได้แต่ปล่อยยให้คลื่นน้ำทำลายไป"

ราชันเทพอมตะแนะนำ

"ฉันเห็นด้วยกับราชันเทพอมตะ แล้วเรื่องสัตว์อสูรฉลามบกกับสัตว์อสูรอีแร้งเลือกจะทำยังไง"

ราชันนภากล่าวขึ้น

"สถานการณ์เรื่องสัตว์อสูรฉลามบกค่อนข้างหนัก พวกมันไม่ต่างจากมนุษย์ครึ่งปลา ดังนั้นขอให้พวกเราขึ้นไปยังที่สูงพวกมันก็ตามขึ้นไปได้ พวกนายคิจะรับมือพวกมันยังไง"

ราชันสวรรค์เอ่ยปากถาม

"เราจะใช้ปืนใหญ่ถล่มพวกมันก่อน ค่อยส่งยอดฝีมือลงไปฆ่าพวกมัน ตามข่าวที่ได้รับมา เมืองวาริจะต้องรับมือกับพวกมันนับแสนตัว แต่เมื่อहारเลี้ยวกันแล้ว แต่ละเกาะคงพอจะสู้พวกมันได้"

ราชันเทพอมตะตอบ

"ฉันเรื่องสัตว์อสูรอีแร้งเลือกละ มีวิธีรับมือมันไหม จะใช้ปืนใหญ่ยิงคงไม่ได้ผล"

ราชันนภากล่าวบ้าง

"เราจะใช้ผู้เล่นที่มีทักษะสายธนูจุ่มพวกมันจากเบื้องล่าง บวกกับผู้เล่นที่มีสัตว์อสูรเลี้ยงประเภทบินได้จุ่มตีบนท้องฟ้า น่าจะพอรับมือกับพวกมันได้"

ราชันสวรรค์ตอบ

"ศึกครั้งนี้ ถือว่าเป็นภัยร้ายแรงระดับ 5 ถ้ารับมือไม่ดี พวกเราจะต้องสูญเสียอย่างหนัก"

ราชันนภากล่าวเตือน

"แต่ยังไงพวกเราก็ตึกว่ากิลด์เซียนเหยียบฟ้า พวกไอ้แก่นั่นช่วยหนักต้องรับเคราะห์ภัยพิบัติก่อนพวกเรา พอฉันได้ยินข่าวนี้ฉันอดจะหัวเราะออกมาไม่ได้จริงๆ"

ราชันเทพอมตะกล่าวยิ้มๆ

"ว่าแต่...เราถือโอกาสนี้จุ่มตีกิลด์เซียนเหยียบฟ้าเลยดีไหม"

ราชันนภาสื่อโอเคเดียว ราชันสวรรค์ส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่ได้หรอก นายก็น่าจะรู้กิลด์มังกรเพลิงมันจ้องพวกเราอยู่ ถ้าพวกเราบุกกิลด์เซียนเหยียบฟ้า มันจะคอยเล่นงานพวกเราภายหลังอย่าง

แน่นอน"

"น่าเสียดายจริงๆ ทั้งๆ ที่มีโอกาสถล่มกิลด์เซียนเหยียบฟ้าได้ง่ายๆ แท้ๆ"

ราชันเทพอมตะกล่าวน้ำเสียงเสียดาย

"เลิกคิดเรื่องบุกกิลด์เซียนเหยียบฟ้าไปเลย ตอนนี้เราจะต้องตั้งสมาธิรับมือกับภัยธรรมชาติก่อน เราจะต้องทำทุกทาง เพื่อให้พวกเราเสียหายน้อยที่สุด"

ราชันสวรค์กล่าวเสียงเรียบ

"โอเค เคี้ยวฉันกับราชันเทพอมตะจะไปเตรียมการก่อน ถ้านายต้องการอะไรเพิ่มก็ส่งคนไปบอกพวกฉันก็แล้วกัน"

ราชันนภากล่าวจบก็ชักชวนราชันเทพอมตะเดินออกจากห้องไป

เกาะมังกร

ห้องประชุมกิลด์มังกรเพลิง ราชันมังกรไฟกำลังระเบิดโทสะ

"มันเกิดบ้าอะไรกับเมืองวาริกัน!"

"ภัยพิบัติซ้ำซ้อน ไม่ค่อยเกิดขึ้นในเกมเท่าไร"

ขงเบ้งมังกรกล่าวขึ้น

"กิลด์เซียนเหยียบฟ้ามันระดมพลเตรียมรับมือกับภัยพิบัติก่อนกิลด์อื่นๆ ไม่อยากจะเชื่อ มันสามารถล่วงรู้จะเกิดสึนามีก่อนเกมจะประกาศอีกหน่วยงานสายสืบของเราทำไมทำงานกันห่วยขนาดนี้"

ราชันมังกรไฟกล่าวสีหน้าไม่พอใจหน่วยงานข่าวของตัวเอง

"พวกมันไม่น่าจะรู้ล่วงหน้า คงเป็นความบังเอิญมากกว่า"

ขงเบ้งมังกรตอบ

"ถ้าไม่ใช่มันรู้เรื่องภัยพิบัติ จันมันระดมพลทำไม นายหาคำตอบได้ไหมล่ะ"

ราชันมังกรไฟเอ่ยปากถาม ขงเบ้งมังกรยิ้มบางๆ กล่าวว่า

"ผมยังหาคำตอบไม่ได้ แต่ก็ดีแล้ว ยังไงการโจมตีกิลด์พวกเราก็จะไม่เกิดขึ้น แดมจากข่าวที่พวกเรารู้มา ภัยพิบัติล้วนมุ่งหน้าเข้าหากิลด์เซียนเหยียบฟ้าก่อนเป็นกิลด์แรก"

"ฮ่าๆ เรื่องนี้ฉันสนใจไม่น้อย ให้ไอ้แกพวกนั้นล่าปากบ้าง"

ราชันมังกรไฟกล่าวน้ำเสียงยินดีในคราวทุกข์ของคนอื่น

"จริงสิ เรื่องคลื่นสึนามิ เรื่องสัตว์อสูรฉลามบกกับสัตว์อสูรอีแร้ง
เลือก นายวางแผนรับมือกับพวกมันยังงัย"

ราชันมังกรไฟถามต่อ

"ปัญหาคลื่นสึนามิในครั้งก่อน คลื่นก่อตัวไม่สูงนัก พวกเราจึงพอ
ต้านทานไว้ได้ แต่ครั้งนี้สูงกว่าครั้งก่อนมาก คงทำอะไรไม่ได้นอกจากหนี
ขึ้นที่สูง ส่วนปัญหาสัตว์อสูรฉลามบก ยอดฝีมือในกิลด์น่าจะพอรับมือมัน
ได้ ค้านสัตว์อสูรอีแร้งเลือก เราจำเป็นต้องใช้กองกำลังทางอากาศ แต่คิด
ปัญหาที่คนเลี้ยงสัตว์อสูรบินได้ของกิลด์เราออกไปปฏิบัติการทั้งหมด จะ
เรียกกลับมาคงไม่ทันแล้ว คงได้แต่พึ่งพาทักษะโจมตีระยะไกลไปพลางๆ
ก่อน"

ขงเบ้งมังกรตอบ

"เฮ้อ...ภัยธรรมชาติครั้งนี้อาจจะเป็นครั้งแรกของประวัติศาสตร์เกม
เลย ที่เมืองเมืองหนึ่งเจอภัยพิบัติสามอย่างในเวลาเดียวกัน"

ราชันมังกรไฟกล่าวเบาๆ

ริมขอบทางไปหุบเขาสัตว์สวรรค์

เงินหลงใจร้อนและมูทะลุเกินไป มันเป็นไปได้ยากมากที่จะเดินทาง
ออกจากหุบเขาสัตว์สวรรค์ในเวลากลางคืน เขาเดินทางได้ไม่ถึง 40 กิโลเมตร
ก็ถูกสัตว์อสูรเสือเมฆาโจมตี

เงินหลงพยายามหนีในสภาพที่บาดเจ็บสาหัส สารพัดยารักษาถูกนำ
ออกมาใช้ต่อเนื่อง แต่เขาก็ยังคงได้รับบาดเจ็บซ้ำซากในขณะหนี สุดท้าย
เงินหลงก็ตกอยู่ในวงล้อมสัตว์อสูรเสือเมฆาหนีต่อไม่ได้อีก

สัตว์อสูรเสือเมฆามีขนาดเท่ารถเก๋ง กรงเล็บของมันสามารถตัด
ต้นไม้บางต้นได้อย่างสบาย ทักษะที่สำคัญของมันคือ มันสามารถสะกด
รอยผู้เล่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

"บัคซบ! ฉันทายยังงัย"

เงินหลงรำพึงกับตัวเอง เขากระอักเลือดออกมาสองครั้ง บาดแผล
บนศีรษะทำให้ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยเลือดแดงฉาน

เงินหลงโบกคบไฟในมืออย่างบ้าคลั่ง เขาขยับตัวหมุนร่างเป็น

วกลงเพื่อใช้ไฟไล่สัตว์อสูรเสือเมฆา แต่พวกมันไม่กลัว พวกมันเกือบ
สิบตัวได้โอบล้อมเงินหลงไว้ทุกทาง

"อย่าเข้ามานะไว้ย!" เงินหลงร้องตะโกน

สัตว์อสูรเสือเมฆาไม่สนใจเงินหลง มันกระโจนเข้าหาเขาในทันที
กรรร! กรรร!

เงินหลงลี้ภัยหลบ ทำให้สัตว์อสูรเสือเมฆาตัวแรกโจมตีพลาด
เป้า แต่เงินหลงยังไม่ทันได้ตั้งตัว สัตว์อสูรเสือเมฆาตัวที่สองก็ทะยานเข้า
มาโจมตีอย่างดุเดือด เงินหลงแทงหอกออกไปอย่างรวดเร็ว สัตว์อสูรเสือ
เมฆาตะปบกรงเล็บเข้าใส่อย่างไม่กลัวเกรง

เปรี้ยง!

โครม... เขาของเงินหลงทรุดลงกับพื้น เขาหอบหายใจถี่ เร็วแรง
ของเขาหมดแล้วไม่สามารถไปต่อได้อีก เงินหลงมองสัตว์อสูรเสือเมฆา
อย่างแค้นเคือง

"ครั้งนี้ฉันโชคร้าย ครั้งหน้าฉันจะมალ่าพวกแกทั้งฝูงอย่างแน่นอน"

เงินหลงกล่าวจบก็เก็บหอกคู่มือเข้ากระเป๋ามีติแล้วหลบตาลง

พริบตาฝูงสัตว์อสูรเสือเมฆาก็พุ่งเข้ามาขย้ำร่างของเขาขาดเป็นชิ้นๆ
ก่อนที่จะกลายเป็นแสงหายไป

บนเส้นทางไปยังเมืองกวงซี

เหล่าประจิมกับเหล่าบูรพา อยู่ๆ ก็ถูกสัตว์อสูรแมงป่องสองหางบุก
โจมตีอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย พวกมันมีจำนวนมากกว่าห้าสิบตัว ทำให้เหล่าประจิม
กับเหล่าบูรพาต้องใช้วิชาโกยเถอะโยม

"พวกมันโผล่มาข้างใจของมันเนี่ย ปกติบนเส้นทางไปกวงซี ไม่น่ามี
พวกมันมากขนาดนี้"

เหล่าประจิมบนในขณะวิ่งหนี

"เมืองวารีกำลังเกิดภัยพิบัติธรรมชาติตั้งสามอย่าง มันก็ไม่แปลก
หรอกที่เส้นทางไปเมืองต่างๆ จะมีสัตว์อสูรระดับสูงโผล่ออกมาเป็นฝูง"
เหล่าบูรพาตอบ

เหล่าประจิมมองไปด้านหลัง เมื่อพบเห็นดวงคาสีเขียวมรกตหลาย
ร้อยดวงรอคอยอยู่ที่ตีนตระหนก ในหัวของเหล่าวัชชราทั้งสองเกิดเสียง

คอมพิวเตอรืคังรายงานถึยิบ

"อ้ากก! สัศวอสูรแมงมูมเขี้ยวคาบหลายร้อยเลย เอาไงคิจะเฒ่า
บุรพา จะเดินหน้าหรือถอยหลัง"

เฒ่าประจิมร้องถาม

"บุกไว้ย! แม้มันจะเยอะแะระคับไม่สูงเท่าไร อีกเคียวสัศวอสูร
แมงป่องสองหางที่ตามมา ก็จะช่วยเราฆ่าสัศวอสูรแมงมูมเขี้ยวคาบอีกแรง"

เฒ่าบุรพากล่าวเสียงคัง

"เอางันก็ได้ แต่ข้ารู้สึกคຸ້นๆ กับสถานการณ์แบบนี้ชอบกล มันคล้าย
กับว่า..."

เฒ่าประจิมกล่าวคั้งไว้

"ฆ่าพวกมันก่อน ค่อยคุยกันทีหลัง"

เฒ่าบุรพากล่าวคัคบทจบ ทั้งสองเฒ่าก็พุ่งเข้าปะทะสัศวอสูรแมงมูม
เขี้ยวคาบอย่างคຸเคือก เศษซากของพวกมันกระเด็นไปทั่วบริเวณ สองเฒ่า
ต่างส่งเสียงร้องคำรามปลุกขวัญตัวเองไปด้วย

บนต้นไม้สูง

เฒ่าพ่ายพย้งคงนิทราพร้อมกับเสียงกรน

ครอก....ครอก...พีๆ

ตูม! อยู่ๆ ต้นไม้ก็สั่นไหว ทำให้เฒ่าพ่ายพที่กำลังนอนหลับตกใจตื่น
ร่างของเฒ่าพ่ายพร่วงหล่นจากต้นไม้ทันที เฒ่าพ่ายพรีบใช้มือคว้ากิ่งไม้
ใกล้ๆ ตัวไว้ ทำให้รอดพ้นจากการตกลงไปด้านล่างแบบฉิวเฉียด

"เกิดอะไรขึ้นวะ!" เฒ่าพ่ายพแหกปากร้อง

เมื่อมองลงไปด้านล่าง เฒ่าพ่ายพก็พบกับฝูงสัศวอสูรตัวเงินตัวทอง
หลายตัวกำลังใช้ลำตัวเสียดสีกับต้นไม้บริเวณนี้ เพื่อทำความสะอาดลำตัว
ของมัน

แกรก! กิ่งไม้ที่เฒ่าพ่ายพโหนอยู่ รຸ່ๆ ก็หักลงมา

"ฉิบหายแล้ว!"

เฒ่าพ่ายพมีเวลาไม่มาก จึงใช้เท้าคีบใส่ต้นไม้ใหญ่และเหินร่างออกไปยังที่ว่าง

เมื่อเท้าถึงพื้น เสียงคอมพิวเตอรืในหัวของเฒ่าพ่ายพก็คังขึ้นทันที

มันรายงานสถานะของสัตรีอสูรตัวเงินตัวทองที่หันมาเห็นเฉ่าพ่ายัพ

"อยู่ไม่ได้แล้วไว้ย เบนคึกว่า"

เฉ่าพ่ายัพกล่าวจบก็พุ่งตัวหนี แต่สัตรีอสูรตัวเงินตัวทองไม่ปล่อย
ให้เหยื่อหนีไปง่ายๆ มันยับยั้งตัวออกไปขวางทางหนีไว้

"หลีกทางไป!"

เฉ่าพ่ายัพตะโกน แต่สัตรีอสูรตัวเงินตัวทองไม่สน มันอ้าปากอัน
ใหญ่โศ่งเข้ามาจับร่างของเฉ่าพ่ายัพ

วูบ! เฉ่าพ่ายัพหลบฉาก ก่อนจะเคลื่อนร่างเข้าไปประชิดลำตัวของ
สัตรีอสูร และเรียกใช้ทักษะระดับสูงของตัวเองบ้าง

"ทักษะหมัดปีนกล"

เฉ่าพ่ายัพกล่าวจบ เงามัดก็พุ่งทะยานเข้าหาสัตรีอสูรตัวเงิน
ตัวทอง

ผัวะๆ!

ด้วยระดับพื้นฐาน 68 ของเฉ่าพ่ายัพ ส่งผลให้ร่างสัตรีอสูรตัวเงิน
ตัวทองกระเด็น เฉ่าพ่ายัพรีบถือโอกาสเคลื่อนร่างหลบหนี ฝูงสัตรีอสูรตัวเงิน
ตัวทองเห็นเฉ่าพ่ายัพกำลังหลบหนีก็ไล่ล่าอย่างบ้าคลั่ง

"ทักษะเท้าเหินบิน"

เฉ่าพ่ายัพเรียกใช้ทักษะวิชาตัวเบา ซึ่งจะทำให้เฉ่าพ่ายัพมีวิชา
ตัวเบาเหมือนผู้เล่นระดับ 75 วิชานี้มันมีประสิทธิภาพเช่นเดียวกับทักษะ
ของนางซา เพียงแต่ชื่อทักษะคนละชื่อเท่านั้น

"ฮ่าๆ คิดจะไล่ตามข้าหรือ ผันไปเถอะไอ้พวกเหี้ยทั้งหลาย"

เฉ่าพ่ายัพหัวเราะเยาะเย้ย

สัตรีอสูรตัวเงินตัวทองไม่ได้สนใจคำพูดของเฉ่าพ่ายัพ มันยังคงวิ่ง
ไล่ล่าเฉ่าพ่ายัพกันฝูงใหญ่ โชคดีที่เข้าแล้ว เฉ่าพ่ายัพจึงไม่จำเป็นต้องใช้
คอปไฟส่องทาง

สัตรีอสูรตัวเงินตัวทองไล่ล่าเฉ่าพ่ายัพอยู่ 2 กิโลเมตร ก็หยุดไล่ล่า
เฉ่าพ่ายัพหันกลับไปมอง เมื่อไม่เห็นสัตรีอสูรตัวเงินตัวทองแล้ว
เฉ่าพ่ายัพก็เงยหน้าหัวเราะคังลั่น

"ฮ่าๆ เจอสกลวิ่งหนีของข้าเข้าไป ตามไม่ทันกันเลย ฮ่าๆ"

เฉ่าพ่ายัพกล่าวจบก็รู้สึกคันที่ขา เมื่อก้มลงมองก็ต้องตื่นตระหนก

เพราะมีเถาวัลย์กำลังไต่ขึ้นขามาทั้งสองข้าง เฒ่าพ่ายพริบเรียกใช้คาบคู่มือ ซึ่งถูกเก็บไว้บนหลังมือออกมาทันที

ฉับ! เฒ่าพ่ายพสะบัดคาบฟัน คมคาบอันคมกริบตัดเถาวัลย์ออกเป็นชิ้นๆ ขาของเฒ่าพ่ายพจึงเป็นอิสระอีกครั้ง เฒ่าพ่ายพไม่มีโอกาสได้พัก พริบคาเถาวัลย์ที่อยู่บนคันไม้รอบๆ ก็โจมตีเข้ามาหมายสังหาร เฒ่าพ่ายพหน้าซีดริบคิตร่างหลบหนี

ตูม! พื้นดินถูกเจาะเป็นรู เฒ่าพ่ายพสะบัดคาบฟันเถาวัลย์เหล่านั้นขาดกระเด็น เฒ่าพ่ายพคิจะถอยหนี แต่ก็พบว่า เถาวัลย์ได้โอบล้อมไว้ทุกด้านแล้ว

"คิดจะขวางข้าหรือ ไม่มีทางหรอก"

เฒ่าพ่ายพกล่าวจบก็เรียกใช้สกลคาบ

พริบคาคาบในมือก็เปล่งแสงสว่างสีแดงโปร่งใส เเงคาบขยายออกจนกลายเป็นคาบยักษ์ เฒ่าพ่ายพไม่รอช้าสะบัดฟันไปทั่วทั้งแปดทิศ

บึ้มๆ! เสียงระเบิดดังสนั่น คมคาบตัดพื้นดินจนกลายเป็นร่องลึกขนาดใหญ๋ เศษเถาวัลย์ที่บุกโจมตีเข้ามาหาเฒ่าพ่ายพปลิวว่อน พวกมันถูกทำลายเป็นชิ้นๆ แต่ก็ยังคงคั่นอยู่บนพื้น เฒ่าพ่ายพเลือกบุกไปข้างหน้า เพราะไม่อยากกลับไปเจอกับสัตว์อสูรตัวเงินตัวทองอีก

ย้อนเวลากลับไป

หลังจากอยู่เงินได้สนทนากับเทพกระบี่ไร้สำนึก ทั้งสองตอนแรกคิดจะไปปลุกนางซาขึ้นมา แต่เมื่อเห็นนางซานอนอย่างมีความสุข ทั้งสองจึงตัดสินใจปล่อยให้นางซานอนต่อไป

เวลาผ่านไปจนกระทั่งเช้า นางซาจ้วเจียตื่นขึ้นมาก็คพบเห็นอยู่เงินกับเทพกระบี่ไร้สำนึกกำลังนั่งสนทนากันห่างจากเขาไม่ไกลนัก นางซาพอจับใจความได้ว่าเป็นเรื่องหายณะที่เกิดขึ้นในเมืองวาริ

นางซาขยับตัวลุกขึ้นนั่ง เทพกระบี่ไร้สำนึกก็รีบกล่าวขึ้นว่า

"บอส ตื่นขึ้นมาแล้วก็ดี ตอนนี้มีเรื่องใหญ่เกิดขึ้น กิลด์เซียนเหยียบฟ้ากำลังตกอยู่ในวิกฤต"

"โอ...จั้นหรือ"

นางซาตอบรับสั้นๆ พร้อมกับหาวหอคย

เทพกระบี่ไร้สำนึกสังเกตเห็นความผิดปกติ จึงกล่าวขึ้นว่า

"บอสไม่ตื่นเต้นเลย เหมือนบอสรู้เรื่องนี้แล้ว"

"ใช่! ฉันรู้ตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว" ฉางซาตอบยั้มๆ

"บอสแอบตื่นมาอ่านกระทู้สินะ" อุ๋เงินเอ่ยปากแซว

ฉางซาส่ายหน้ากล่าวว่า

"ฉันรู้ด้วยเซนส์"

"เหอะๆ บอสขี้คุยอีกแล้ว" อุ๋เงินบ่นงม้ง

"บอสรีบมากินข้าวสิ พวกเรามีภารกิจต้องไล่ล่าเงินหลงตั้งแต่เช้า
ไม่ใช่หรือ บอสเป็นคนพุงเองนะ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวชวน ในขณะที่หม่าข้าวกระป๋องอย่าง
เอิร์คอรอย ฉางซาโบกมือกล่าวว่า

"ภารกิจไล่ล่าเงินหลงยกเลิกชั่วคราว"

"หา!?"

อุ๋เงินร้องอุทาน ส่วนเทพกระบี่ไร้สำนึกถึงกับสอ่กข้าว แต่เมื่ออุ๋เงิน
คิดบางอย่างได้ เขาก็ทำตาซึ้งๆ กล่าวว่า

"โอ...บอส พอได้รับข่าวกิลด์เซียนเหยียบฟ้าตกอยู่ในวิกฤต บอสจึง
ตัดสินใจปล่อยยให้เงินหลงมีโอกาสกลับไปปกป้องกิลด์สินะ บอสข่งเป็น
สุคยอคคนคืออะไรเช่นนี้"

"ฮ่าๆ นายพุงถูก ฉันเป็นคนที่ดีมากๆ ฉันจะให้โอกาสเขาหนีสักวัน
ฮ่าๆ"

ฉางซากล่าวพร้อมกับหัวเราะคังลั่น

"เออจริงสิ ฉันยังไม่ได้บอกพวกนาย ฉันเพิ่งสมัครเข้ากิลด์เซียน
เหยียบฟ้า"

ฉางซากล่าวต่อ ทำให้อุ๋เงินซ็อก เทพกระบี่ไร้สำนึกอ้าปากค้าง
กระป๋องข้าวตกลงพื้น

"บอสไปเข้ากิลด์เซียนเหยียบฟ้าได้ไง" อุ๋เงินถามเสียงหลง

"ฮ่าๆ เมื่อคืนเฒ่าพายัพชวนฉันเข้ากิลด์ซ้าๆ ซากๆ ฉันรำคาญก็
เลยตอบสนองเข้ากิลด์เซียนเหยียบฟ้าดู" ฉางซาตอบ

"บ...บ...บอสไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม!"

เทพกระบี่ไร้สำนึกร้องตะโกนถาม น้ำเสียงตกใจมาก

"เทพอ้วน นายจะแจกปากร้องทำไมนักหนา แค่นฉันเข้ากิลด์ไปเล่นๆ เคี้ยวก็ลาออกแล้ว" นางซาตอบ

"อ้ากกก! ไม่แปลกใจแล้ว ทำไมกิลด์เซียนเหยียบฟ้าถึงถูกรัษ ธรรมชาตินี้เล่นงานข้าซาก ถ้าพวกเขาไม่รีบถีบบอสออกจากกิลด์ พวกเขา เจิงแน่"

เทพกระบี่ไร้สำนึกรีบพูด

"เคียวว! มันเรื่องอะไรเนี่ย"

อุ๋เงินกล่าวแทรกขึ้น เทพกระบี่ไร้สำนึกจึงอธิบายเรื่องราวของ นางซาคร่าวๆ ให้อุ๋เงินฟัง อุ๋เงินยังคงไม่เชื่อ เพราะมันไม่มีทางเป็นไปได้ เค็ดขาด แม้เทพกระบี่ไร้สำนึกจะพูดถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำๆ กัน หลายครั้ง อุ๋เงินก็ยังคงไม่เชื่ออยู่ดี มันเป็นไปได้ไม่ได้เลย โชคชะตาของนางซา จะมีผลต่อเกมขนาดนี้

"หลายคนก็ไม่เชื่อเหมือนนายนี้แหละ แต่สุดท้ายก็ต้องเชื่อ"

เทพกระบี่ไร้สำนึกกล่าวอึ้งๆ

"บอสแฮ็กเกมใช้ไหม"

อุ๋เงินหันหน้าไปถามนางซา

"นายคิดว่าไงล่ะ"

นางซาถามกลับอึ้งๆ ไม่ได้ใส่ใจอุ๋เงินเท่าไร

อุ๋เงินนั่งคิด ก่อนจะกล่าวขึ้นว่า

"งั้นบอสลาออกจากกิลด์เซียนเหยียบฟ้าดูสิ ถ้ารัษธรรมชาตินี้สบ ลง ฉันจะเชื่อบอส"

นางซาอึ้งกล่าวว่า

"ระบบของกิลด์เซียนเหยียบฟ้าให้สิทธิขาดกับหัวหน้ากิลด์ประจำ เมืองนั้นๆ ในการรับคนและปลดคน ตอนนี้เผ่าพ่ายพิการสื่อสาร คน ที่จะถีบฉันออกจากกิลด์ได้มีแค่เผ่าพ่ายพคนเดียว ถ้าอยากเห็นคงต้องรอ ให้เผ่าพ่ายพิคิตต่อมามาหาฉันก่อน"

"เผ่าพ่ายพิคิตการสื่อสาร อูยยย...งานนอก น่าสงสารเงินหลง ป่านนี้ จะไปตกกระกำลำบากอยู่ที่ไหน ส่วนเผ่าพ่ายพิก็คงมีสภาพไม่แตกต่างกัน นัก โชคคืออยู่นิดหนึ่งที่มีกิลด์ช่วยแชร์อาถรรพ์ไปด้วย ไม่งั้นสองคนนี่เคี้ยง ไปนานแล้ว"

เทพกระบี่ไร้สำนักกล่าวขึ้นลอยๆ

อุ๋เงินแม้จะยังไม่เชื่อ แต่เมื่อนึกว่าถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง มันโคตรน่ากลัวเลย แค่ออบไปเข้ากิลด์ไหนสักกิลด์ ไม่นานกิลด์นั้นก็ล่มง่ายๆ แล้ว

เมืองวาริ

เกาะเทพคันไม้ กิลด์เซียนเหยียบฟ้า เหล่าผู้เฒ่าต่างมารวมตัวกัน อยู่กลางลานประลองยุทธ สายสืบยังคงวิ่งเข้ามารายงานสถานการณ์ให้ทราบเป็นระยะ

"ไม่เกินหนึ่งชั่วโมง คลื่นสึนามิจะมาถึงเมืองวาริ เตรียมการเสร็จสิ้นหรือยัง" เฒ่าทะเลเอ่ยปากถาม

"ผู้เล่นที่อยู่ส่วนล่างของเกาะ ข้าได้อพยพพวกเขาขึ้นมาด้านบนหมดแล้ว" เฒ่าอาคเนย์ตอบ

"ดี พลังของสึนามิเราไม่อาจประมาทมันได้ ครั้งที่แล้วพวกเราคำนวณพลาดทำให้ผู้เล่นตายหลายพันคน ครั้งนี้อ่าให้เกิดเหตุซ้ำรอย"

เฒ่าทะเลตอบจบ ก็หันไปทางเพื่อนสนิทวัยชราอีกคน

"อีกสองเกาะมีการเคลื่อนไหวอะไรผิดปกติไหม" เฒ่าทะเลถามต่อ

"ไม่มี พวกมันล้วนจ้องอยู่กับภัยธรรมชาติครั้งนี้" เฒ่าทักซิณตอบ

เฒ่าทะเลถอนใจกล่าวว่า

"หวังว่าพวกมันจะไม่ร่วมมือกัน ไม่งั้นพวกเราคงแย่แน่"

"เรื่องนี้เกิดขึ้นยาก ราชนั่มังกรไฟเป็นไอ้หนุ่มหยิ่งยโส มันไม่ยอมตกเป็นเครื่องมือของราชันสวรรค์หรอก ราชนั่มังกรไฟก็รู้ดี ถ้าขาดพวกเรา เป้าหมายต่อไปก็เป็นพวกมัน"

เฒ่าอาคเนย์คาดการณ

"การเกิดภัยพิบัติครั้งนี้ สั่งให้สายสืบบจับตาหัวหน้ากิลด์สามราชันสวรรค์ หัวหน้ากิลด์มังกรเพลิง และหัวหน้ากิลด์เทพสวรรค์ให้ดี มันเป็นโอกาสของพวกเราที่จะได้รับรู้ฝีมือที่พัฒนาขึ้นของพวกมัน หลังจากไม่ได้เห็นมานาน"

เฒ่าทะเลกล่าวขึ้น

"ความแข็งแกร่งของผู้นำของกิลด์สามราชันสวรรค์กับผู้นำกิลด์มังกรเพลิงจะทิ้งห่างพวกเราแค่ไหน วันนี้คงรู้กัน"

เผ่าอาคเนย์กล่าวขี้ม?

"ระดับของพวกมันปัจจุบันยังเป็นความลับ ขอเพียงพวกมันระดับไม่เกิน 74 ข้ามันใจว่า เมื่อประสานงานกับดาววัลย์โลกพันปี พวกมันไม่ว่ากิลด์ไหนก็ไม่สามารถทำอะไรพวกเราได้ แต่ถ้าระดับพื้นฐานมันสูงกว่า 74 ข้าเกรงว่าอนาคตพวกเราจะลำบาก"

เผ่าทะเลกล่าวรำพึง

"เอละ ลงไปด้านล่างกันเถอะ พวกเราจะต้องปะทะกับสินามิลูกนี้ อย่างน้อยต้องลดกำลังของมันลง จะปล่อยให้มันทำลายเมืองโดยไม่ทำอะไรไม่ได้ ไม่งั้นเสียชื่อกิลด์เซียนเหยียบฟ้าหมด"

เผ่าทะเลกล่าวจบ เหล่าเผ่าวัยไม่ใกล้ฝั่งกลุ่มใหญ่ก็เห็นร่างไล่ตามกันไปทันที

ดูเหมือนอีกสองกิลด์ใหญ่ก็มีความคิดไม่ต่างจากเผ่าทะเลนัก แม้จะสั่งอพยพผู้เล่นในเกาะ แต่พวกเขาก็ไม่ได้คิดหนี การที่เกาะจะถูกทำลายหรือไม่นั่นเป็นหน้าที่ของกิลด์เช่นกัน ยิ่งถ้าพวกเขาไม่สามารถรักษาเกาะไว้ได้ แต่กิลด์เซียนเหยียบฟ้าที่ต้องรับภัยพิบัติสินามิเป็นกิลด์แรกกลับรักษาเกาะไว้ได้ จะยังเป็นการเสียหน้าอย่างแรง

ราชันสวรรค์ที่ยืนอยู่ชายหาดชิ้นนี้ออกไปยังทะเลสงบเบื้องหน้า

"ทักษะคัดอากาศ"

ฮูม! เสียงระเบิดของพลังดังสนั่น ผมยาวของราชันสวรรค์พัดกระจาย

พริบตาพลังคลื่นลึกลับก็พุ่งออกจากนิ้วมือแหวกคัตน้ำทะเลกลายเป็นช่องขนาดใหญ่ยาวนานกิโลเมตร แต่ชั่วครู่เดียวช่องที่ถูกคัตผ่าออกก็พุ่งเข้าหากันกลายเป็นระเบิดของคลื่นน้ำลูกย่อมๆ

"ผู้เล่นระดับต่ำกว่า 70 คงเป็นขยะสำหรับนาย" ราชันเทพอมตะกล่าวขึ้น

"ฮ่าๆๆ พลังของนายกับราชันนาก็ไม่ได้แตกต่างจากฉันนัก ขอเพียงพวกเราค้นพบสมุนไพรเลื่อนระดับขั้นสูงต่อเนื่อง อีกไม่นานระดับพวกเราจะเพิ่มขึ้นอีกครั้ง" ราชันสวรรค์ตอบ

"โอ้แก่เผ่าทะเลแห่งกิลด์เซียนเหยียบฟ้า มันก็ส่งคนไปหาสมุนไพร

เลื่อนระดับเช่นกัน ไม่รู้ปัจจุบันมันระดับเท่าไร"

ราชันอมตะกล่าวขึ้น

"วันนี้แหละ พวกเราจะได้เห็นพลังของไอ้แกนั้น มันจะเป็นประโยชน์ในการวางแผนโจมตีพวกมันในอนาคตอันใกล้"

ราชันสวรรค์กล่าวอึ้งๆ

เส้นทางไปยังเมืองกวงซี

เฉาประจิมกับเฉาบุรพาทูกะลุยฝูงสัตว์อสูรแมงมุมเขี้ยวคาบจนได้บาดเจ็บเต็มตัว ทั้งสองคาดการณ์ว่าสัตว์อสูรแมงป่องสองหางจะไล่ตามมา แต่ในความเป็นจริงไม่เห็นพวกมันแม้แต่เงา สองเฉาจึงต้องจัดการสัตว์อสูรแมงมุมเขี้ยวคาบเอาเอง

กว่าสองเฉาจะฝ่าฝูงสัตว์อสูรแมงมุมเขี้ยวคาบออกมาได้ก็เล่นเอาหมดแรง ทั้งเฉาประจิมและเฉาบุรพาล้วนต้องกินน้ำยาเลือกกับน้ำยาเพิ่มพลังจำนวนมาก

"ไม่ไหววะ ถ้ามีเยอะกว่านี้อีกนิด ข้าคงไม่รอด ตอนนี้เหนื่อยจนแทบขาดใจ"

เฉาบุรพากล่าวขึ้น แต่เมื่อเห็นเฉาประจิมนอนหอบหายใจบนพื้นไม่พูดไม่จา เฉาบุรพาก็กล่าวต่อไปว่า

"เอ็งเหนื่อยจนพูดไม่ออกเชียวหรือวะ"

"ไม่ใช่ ข้ากำลังนึกถึงเรื่องต่างๆ ที่เกิดกับกิลด์พวกเรา" เฉาประจิมตอบ

"เฮ้อ...จะไปถึงมันทำไม ก็แค่อีคร้ายกันทั้งกิลด์ แบบเคราะห์ห้ซ้ำกรรมชด" เฉาบุรพาทอบ

เฉาประจิมอยู่ๆ ก็เบิกตาโต

"ข้าทำได้แล้ว เหตุการณ์แบบนี้ มันเคยเกิดขึ้นกับข้ามาก่อน"

เฉาประจิมร้องเสียงหลง

"เอ็งพูดอะไรของเอ็ง" เฉาบุรพาดาม

"มัน...เป็นไปได้ยังไงกัน! ข้าต้องตรวจสอบแล้ว"

เฉาประจิมกล่าวจบก็รีบเปิดโทรศัพท์ทำการตรวจสอบรายชื่อคนในกิลด์ และในที่สุดชื่อหนึ่งก็ปรากฏขึ้นมาที่หน้าจอโทรศัพท์ เล่นเอาเฉา

ประจิมถึงกับช็อกตาค้าง

"ซัดเลย! ไอ้ตัวหายนะอยู่ในกิลด์ ใคร! ใครรับมันเข้ากิลด์!"

เฒ่าประจิมร้องเสียงดัง ทำให้เฒ่าบัวร์พาริบกล่าวขึ้นว่า

"เอ็งหมายความว่ายังไง อธิบายให้ข้าฟังด้วย พูดยังงำคนเดียว ไม่รู้เรื่องโว้ย"

เฒ่าประจิมหันหน้ามามองเฒ่าบัวร์พากล่าวว่า

"จำเรื่องที่ข้าเล่าให้เอ็งฟังได้ไหม ไอ้เด็กที่ชื่อ ฉางซา นั้น"

"อ้อ...จำได้สิ เอ็งเคยบอกข้า มันเป็นเทพอาถรรพ์ ใครก็กับมัน
เคือคร้อนหมด" เฒ่าบัวร์พาคอบ

"ใช่แล้ว ตอนนี้มันอยู่ในกิลด์พวกเรา!"

เฒ่าประจิมแหงปากร้องลั่น เฒ่าบัวร์พาคาโตะเข้าห่านกล่าวว่า

"เอ็งพูดความจริงหรือพะ"

"จริงสิโว้ย! นี่ชื่อของมันโซว์อยู่" เฒ่าประจิมคอบ

เฒ่าบัวร์พาคามจริงก็ไม่ค่อยเชื่อเรื่องนี้เลย จึงกล่าวขึ้นว่า

"ดูเวลาสิ มันเข้ากิลด์พวกเราตอนไหน และไอ้คนเอามันเข้ากิลด์
เป็นใครกันวะ"

เฒ่าประจิมพยักหน้ารีบคุ้ยข้อมูล

"มันเข้ากิลด์พวกเราก่อนหน้านี้เกิดเรื่องไม่นาน อ้ากก! ไอ้แกพ่ายพ
เป็นคนรับมันเข้ากิลด์ ฉั้น เฒ่าฮีสาน และเฒ่าอูครอสุดสำหรับบอกผ่านไปยัง
กิลด์หลักแล้ว อ่ารับฉางซาเข้ากิลด์ สุดท้ายก็ยังเกิดเรื่องแบบนี้อีก"

เฒ่าประจิมบ่นอุบ

"ฉั้นไม่รู้หรอก ไอ้เด็กเทพอาถรรพณ์นั้นเป็นเรื่องจริงไหม แต่ลองไล่
มันออกจากกิลด์ดู เดี๋ยวก็รู้เอง"

เฒ่าบัวร์พาแสดงความเห็น เฒ่าประจิมพยักหน้าหงิกๆ กล่าวว่า

"เดี๋ยวจ้าคิดต่อไปหาไอ้แกพ่ายพ ให้ถึบฉางซาออกจากกิลด์โดย
ด่วน"

เฒ่าประจิมกล่าวจบก็ค้นหาชื่อเฒ่าพ่ายพ แต่แล้วเขาก็ต้องช็อกไป
อีกรอบ

"ฉิบหายละ!" เฒ่าประจิมกล่าวขึ้นเบาๆ

"เป็นอะไร ไอ้แกพ่ายพออฟไลน์ออกไปแล้วหรือ" เฒ่าบัวร์พาดาม

"ไม่ใช่! มันปิดการสื่อสารไว้ แบบนี้จะต้องติดต่อกับมันยังไงเนี่ย" เฒ่า
ประจิมตอบ

"ข้าว่า รีบติดต่อกันไปหาเฒ่าทะเลก่อนเถอะ ยังไงเรื่องนี้ก็ต้องให้
กิลด์หลักรู้เร็วที่สุด"

เฒ่าบุรพากล่าวคืบท เฒ่าประจิมพยักหน้ารีบติดต่อกับหาเฒ่า
ทะเลผู้เป็นหัวหน้ากิลด์โดยด่วน แต่แล้วความซวยก็ยิ่งมาเยือน เนื่องจาก
สายฝั่งเฒ่าทะเลไม่ว่าง

"ไอ้เฒ่าทะเลติดสายอื่นวะ" เฒ่าประจิมตอบ

เฒ่าบุรพาส่ายหน้ากล่าวว่า

"กิลด์หลักกำลังมีภัย ไม่น่าแปลกหรอกที่สายจะไม่ว่าง โทรศัพท์ไป
หาเฒ่าอาคเนย์ไม่ก็เฒ่าทกษณคูลี"

"อืม...โทร. หาไอ้เฒ่าอาคเนย์ดีกว่า มันอยู่ใกล้ๆ เฒ่าทะเลตลอด"

เฒ่าประจิมกล่าวจบก็ติดต่อกับหาเฒ่าอาคเนย์

"ว่าไงไอ้แก่ประจิม เ็งยังไม่ตายหรือ คุณเหมือนกิลด์พวกเราจะ
เคราะห์หนักวะ ช่วยกันตั้งแต่ลูกสมุนยันหัวหน้ากิลด์"

เฒ่าอาคเนย์กล่าวขึ้นก่อน

"เกือบตายเหมือนกัน ข้าโทรศัพท์มาหาเ็ง เพราะข้ารู้สาเหตุของ
ภัยพิบัติในกิลด์พวกเราแล้ว"

เฒ่าประจิมกล่าวขึ้น

"ภัยพิบัติมันเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติของเกม มันจะมีสาเหตุได้ยังไง
เ็งเริ่มบ้าไปแล้วนะไอ้ประจิม"

เฒ่าอาคเนย์ตอบ

"ข้าพูดเรื่องจริง สาเหตุมันเกิดจากไอ้เด็กเทพอาถรรพ์นั่น"

เฒ่าประจิมรีบพูด

"เทพอาถรรพ์ไหนวะ ไม่เห็นรู้จักเลย แล้วตัวมันเกี่ยวอะไรกับภัย
พิบัติ"

เฒ่าอาคเนย์ตอบ

"อ้ากก! ไอ้แก่สมองปลาทอง ทั้งข้า ทั้งเฒ่าอีสาน และเฒ่าอูคร
อุตสาห์ย้ายบอเข้าไปที่กิลด์หลักแล้ว ทำไมไม่บอกกล่าวออกไปยังเมืองอื่นๆ
ห้ามรับนางซาเข้ากิลด์เด็ดขาด"

เฒ่าประจิมกล่าวเสียงดัง

"เคี้ยวๆ เอ็งกำลังจะบอก ภัยพิบัติเกิดขึ้นเพราะไอ้เด็กนั่น ช่าๆ เอ็งคงบ้าไปแล้ว"

เฒ่าอาคเนย์ตอบพร้อมกับหัวเราะ

"ข้าไม่ได้บ้านะไว้ย เอ็งลองดูประวัติดันเข้ากิลด์สิ พอเข้าปั๊บเกิดเรื่องปั๊บ ไม่ว่าจะเป็นข้า เฒ่าอีสาน หรือเฒ่าอูครลั่นเจอดีกันมาหมดแล้ว ข้ายืนยัน นั่งยัน นอนยัน ถ้าไม่เอามันออกจากกิลด์ ความฉิบหายจะมาเยือนหนักกว่าเดิม" เฒ่าประจิมอธิบาย

"ดูจากข้อมูล ไอ้แก่พ่ายเป็นคนรับมันเข้ากิลด์ ถ้าเอ็งคิดว่าเป็นเพราะไอ้เด็กนั่น เอ็งทำทำไมไม่ติดต่อไปหาเฒ่าพ่ายให้เด็กคนนั้นออกจากกิลด์วะ" เฒ่าอาคเนย์ถาม

"ติดต่อเฒ่าพ่ายไม่ได้ ไอ้แก่นั้นปิดการสื่อสาร" เฒ่าประจิมตอบ

"เอาเป็นว่า เคี้ยวข้าเอาเรื่องนี้ไปคุยกับเฒ่าทะเลดู ส่วนเอ็งก็ติดต่อไอ้แก่พ่ายเรื่อยๆ ไว้ ได้รับความยังงี้ เคี้ยวข้าจะโทรศัพท์ไปหาเอ็งเอง" เฒ่าอาคเนย์ตอบ

หลังจากเฒ่าประจิมวางสายไป เฒ่าอาคเนย์ก็เดินเข้าไปหาเฒ่าทะเลที่เพิ่งวางสาย เฒ่าอาคเนย์ไม่รอช้าเล่าเรื่องที่เฒ่าประจิมพูดออกมาทันที

"ข้าไม่ค่อยเชื่อเท่าไร มันจะมีตัวช่วยแบบนั้นในโลกด้วยหรือวะ"

เฒ่าอาคเนย์กล่าวสรุปในตอนท้าย ส่วนเฒ่าทะเลกำลังอยู่ในอาการอึ้ง

"แต่ตอนนี้ข้าเริ่มเชื่อวะ แม้ข้าจะไม่ได้ใส่ใจกับเรื่องที่ไอ้แก่สามคนนั้นเคยพูดกรอกหูข้ามาก่อน และเท่าที่ดูเวลามีโอกาสเป็นเพราะไอ้เด็กเทพอาถรรพ์สูงมาก มีอย่างไหนเข้ากิลด์เราปั๊บ ไม่นานก็เกิดเรื่องเลย"

เฒ่าทะเลกล่าวจบก็เดินไปเดินมาคล้ายกับใช้ความคิด

"ในเมื่อติดต่อไปยังไอ้แก่พ่ายไม่ได้ ก็ติดต่อไปหาหลานมันสิวะเอ...มันชื่ออะไรหว่า เงินหลง ใช่แล้ว หลานมันชื่อเงินหลง ไอ้แก่พ่ายให้หลานมันคุมกิลด์ ถ้าคุยกับหลานมันได้ เคี้ยวหลานมันคงไปบอกเฒ่าพ่ายให้ปลดไอ้เด็กเทพอาถรรพ์ออกจากกิลด์เอง"

เฒ่าทะเลให้ความเห็น เฒ่าอาคเนย์ก็ไม่รอช้ารีบค้นหาชื่อของเงินหลงเป็นการด่วน แต่เมื่อพบเห็นแล้วสีหน้าของเฒ่าอาคเนย์ก็เปลี่ยนไป

"เงินหลงตายแล้ว เพิ่งตายเมื่อไม่นานมานี้เอง"

เฒ่าอาคเนย์ตอบสีหน้าตื่นตะลึง

"ตาย!" เฒ่าทะเลร้องอุทาน

"เหลือเชื่อเกินไปแล้ว ฉันคิดจะไปหาหน่วย 12 สังหาร ประจำเมือง กวงซีดู เอ็งมีรายชื่ออยู่ไม่ใช่หรือ" เฒ่าทะเลกล่าวต่อ

เฒ่าอาคเนย์พยักหน้ารับ ทำการค้นหารายชื่อของผู้เล่นหน่วย 12 สังหาร ชั่วโมงไม่นานเฒ่าอาคเนย์ก็ต้องช็อกไปอีกรอบ

"ทำหน้าอย่างกะเหินผี เป็นอะไรไปวะ" เฒ่าทะเลถาม

"หน่วย 12 สังหาร ก็ตายหมดเช่นกัน"

เฒ่าอาคเนย์ตอบสีหน้าซีดเหมือนไก่ต้ม

ตอนแรกเฒ่าอาคเนย์ไม่เชื่อเรื่องอาถรรพ์เลย แต่ดูเหมือนสถานการณ์มันจะทำให้เฒ่าอาคเนย์ไม่เชื่อก็ไม่ได้

"อะไรกัน! โทรศัพท์หาใครก็ตายหมด แล้วจะติดต่อเฒ่าพ่ายฟ์ ยังไงดี"

เฒ่าทะเลเริ่มหงุดหงิด

"เอางี้ดีกว่า เอ็งรีบใช้คนในกิลด์หลักโทรศัพท์ไปหาลูกกิลด์ทุกคนที่ เมืองกวงซีให้ออกตามหาเฒ่าพ่ายฟ์ และให้แจ้งเฒ่าพ่ายฟ์ให้ปลดไฉ่เด็ก เทพอาถรรพ์นั้นออกจากกิลด์โดยด่วน" เฒ่าทะเลรีบสั่งการ

"โอเค เคียวข้าไปจัดการให้" เฒ่าอาคเนย์ตอบ

เฒ่าทะเลหันหน้าไปมองเฒ่าอาคเนย์กล่าวว่า

"อีกไม่นานสินามิจะเข้ามาแล้ว ไม่ว่าไฉ่เด็กนั้นจะเป็นตัวอาถรรพ์จริงไหม เกรงว่ายังงั้นพวกเราก็หนีไม่พ้น ต้องรับมือกับสินามิอย่างแน่นอน"